EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 96, 1 Mayıs '94

Sermaye yeni saldırılara hazırlanıyor

Karşı saldırı: Genel Grev!

Kapitalist ekonomi krizde dolu dizgin yol alıyor. Mali sistem iflas etmiş durumda. Peşpeşe çöken bankalara yenilerinin eklenmesini ve bankacılık sisteminin toptan çökmesini engellemek için tedbir üstüne tedbir alınıyor. TL iflas etmiş durumda. Onu zorla yaşatmak için yeniden "Türk parasını koruma kanunu"na dönülmesi bile tartışılıyor. Yani '80'li yıllar boyunca kapitalist ekonomide "çağ atlama"nm sembolü olarak çığırtkanlığı yapılan konvertibiliteden vazgeçilmesi isteniyor. Bunu isteyen de en büyük sermaye çevreleri oluyor.

Enflasyonun üç rakamı bulduğu resmen açıklanmış durumda. Şimdi hiper enflasyona doğru yol alınıyor. Bankaların iflasını önümüzdeki aylarda (belki de haftalarda) şirketlerin iflası izleyecek, şimdi bunun sarsıntıları bekleniyor. Çalışan halka bir anda korkunç bir ekonomik yük bindiren 5 Nisan paketinin krize hiç bir çözüm değeri taşımadığını, önemsiz bir ilk müdahaleden ibaret olduğunu artık sermaye çevreleri söylüyorlar. Bu itiraf elbette boşuna değil. Onlar "vakit yitirmeksizin" yeni paketler istiyorlar. Durumu yerinde inceleyen İMF teknisyenleri şu sıralarda bu yeni paketi hazırlamakla meşguller.

Ekonomik krizin sarsıntısı düzenin siyasal cephesinde daha büyük sarsıntılar halinde yankılanıyor. Egemen sınıf içindeki boğuşma tam bir it dalaşı halini almış durumda. Peşpeşe skandaller yaşanıyor, karşılıklı hırsızlık ve yolsuzluk dosyaları uçuşuyor. Ağız dalaşında ise her türlü sınır aşılıyor, birbirlerine demediklerini bırakmıyorlar, "Hıyanet" suçlamaları karşılıklı gidip geliyor.

Kriz bir kere daha peçeleri yırtıyor, örtüleri kaldırıyor, gerçek güç odakları bütün heybeti ve çirkinlikleriyle açığa çıkıyorlar. Yönetim dümenini gerçekte kimlerin tuttuğu ve rejimin nasıl işlediği, partilerin ve parlamentonun kaç paralık değeri olduğu, sokaktaki sıradan insanın görüp anlayacağı bir açıklıkta ortaya çıkıyor. Devrimcilerin yıllarca kitlelere anlatamayacağı gerçekler krizin kışkırttığı it dalaşı sayesinde ortalara dökülüyor. Parti, parlamento, parlamenter hükümet vb., tüm bunların yalnızca "demokrasi" aldatmacası için birer görüntü olduğu, bugünkü TC rejiminde hiç bir gerçek güce sahip olmadıkları, gerçek politik gücü TÜSİAD ve Genelkurmay'ın dolaysız olarak ellerinde tuttukları ayan-beyan hale geliyor.

Ana muhalefet partisinin başkanı TÜSİAD'dan "hükümeti düşürme" direktifi alıyor. İçinde sosyal demokratların da yer aldığı hükümet ise bunun karşısında Genelkurmay Başkanının postalına kapanarak ayakta durmaya çalışıyor. Sosyal-demokratların 5 Nisan paketinin acılarına karşı emekçilere elma şekeri olarak sunmaya umdukları "demokratikleşme paketi"nin bir Doğan Güreş paketi olduğu da bu arada açığa çıkıyor. Bu onun "demokratikleşme" etiketli yeni bir baskı ve terör paketinden başka birşey olamayacağını gösteriyor. Sermayenin işçi sınıfına ve tüm çalışanlara karşı topyekün bir savaş başlattığı bir sırada ve bugünkü ağır ekonomik kriz ortamında başka türlü olması eşyanın tabiatına aykırı olurdu.

Özetle, kapitalist ekonominin krizi sermaye düzeninin gerçek yapısını, onun tüm çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğu ile birlikte ortaya seriyor.

Kendisi ekonomik krizin bir yansıması olan bu dalaşmanın şiddeti, tersinden olarak, ekonomik krizin derinliği hakkında bir fikir vermektedir. Ve aslında, sermaye grupları arasındaki dar çıkar hesaplaşmaları bir yana bırakılırsa, çatışmanın gerisinde tam da krizin ulaştığı bugünkü boyutlarda krize müdahalenin sorunları vardır. Türkiye'nin en büyük sermaye gruplarını bünyesinde toplayan TÜSİAD, uluslararası sermaye çevreleriyle tam bir mutabakat halinde, krize olağan hükümet yöntemleriyle müdahale edilemeyeceğini düşünüyor. Tekeller açıkça 12 Mart türünden bir "ara rejim"e geçmek istiyorlar. Bunun hukuksal kılıfı olarak da 12 Eylül Anayasası'nın 119. maddesindeki "Ekonomik Olağanüstü Hal" hükmünü öne sürüyorlar. Koç ve Sabancı bunu daha 5 Nisan'ın hemen ardından Demirel'e buyurmuşlardı. Holdingler ara rejimde öylesine kararlılar ki, bunun yolunu açmak için mevcut hükümeti düşürmek üzere dolaysız olarak harekete geçmiş bulunuyorlar.

15 Nisan tarihli *Ekim*'de yayınlanan *MK Değerlendirmeleri*'nde şunlar söyleniyordu:

"Tekelci burjuvazi emperyalist finans merkezlerinin reçeteleri doğrultusunda bir kez daha başta işçi sınıfı olmak üzere tüm çalışan kesimlere ağır bir ekonomik ve sosyal fatura çıkararak krizin sonuçlarını hafifletmeye ve nefes almaya çalışıyor. 5 Nisan Kararları bunun yalnızca bir ilk adımıdır. Tekelci burjuvazi önümüzdeki yılları kapsayacak genel bir saldırının yalnızca açılışını yapmıştır.

"5 Nisan Kararları'nda ifade bulan bu saldırıyla birlikte Türkiye yeni bir sürece girmiştir. Bu bunalımın yeni bir safhasıdır ve yolaçacağı siyasal sonuçlar bakımından özel bir önem taşımaktadır. Önümüzdeki dönem, odağında işçi sınıfının bulunduğu kitle hareketleri ile karşı-devrimin paralel yükselişine sahne olacaktır"

Olayların mahiyeti ve seyri bu değerlendirmeleri tümüyle doğrular niteliktedir. 5 Nisan paketinin ardından şimdi yeni bir paket geliyor. Bu İMF'nin "ek paket"i olacak. Tabiyatıyla bunu yeni paketler izleyecek.

"Karşı devrimin yükselişi" ise bugün için kendisini açık "ara rejim" talebi ve bu doğrultudaki dolaysız girişimlerle ortaya koymuş bulunmaktadır. TÜSİAD'ın bu hükümeti çok geçmeden sepetleyeceğinden hiç bir kuşku duyulmamalıdır. Doğan Güreş'e verilmek istenen bir yıllık uzatma rüşveti bu hükümeti kurtaramayacaktır. Ordu Doğan Güreş'in değil sermayenin, demek oluyor ki TÜSİAD'ın hizmetindedir. Hesaplarını mevcut hükümet üzerine yapan Doğan Güreş şimdiden sermaye basınında makaraya sarılmaktadır. Bu demektir ki kendi de bu hükümetle birlikte gidicidir. Demirel sermaye çevreleri adına bunu ilan etti bile.

Ve eğer, işçiler ve emekçiler saldırıyı püskürtemezlerse, sepetlenecek hükümeti şu veya bu kılıfa uydurulmuş "sivil" sıkıyönetime dayalı bir ara rejim izleyecektir. Bunun anlamı, krizin tüm yüklerini sırtlarına yıkmak için işçi sınıfının ve öteki çalışan kesimlerin elini kolunu tümden bağlamak demektir. Kelimenin tüm anlamıyla açlık ve geniş çaplı tensikatlarla görülmemiş boyutlara ulaşacak bir işsizlik, izlenecek ekonomik politikanın ilk dolaysız sonuçları olacaktır.

Ne var ki sermayenin işi zordur. İşçilerin ve emekçilerin canı boğazındadır. Dayanma sınırları çoktan tüketilmiştir. 5 Nisan paketine gösterilen ilk tepkiler de bunu doğrulamaktadır. Yeni paketlere, hele hele toplu tensikatlara karşı hoşnutsuzluk sokağa taşacaktır. Bu kesindir. Her şey devrimci inisiyatif ve önderlikte düğümlenmektedir. Kitlelerin mücadelesini geliştirmek, örgütlemek, yaymak, özellikle de bir genel-grev genel direniş düzeyine çıkarmayı başarmak, devrimcilerin önündeki en acil görevdir.

Ekonomik "olağanüstü hal" katmerli bir baskı, yasak ve terör rejimi olacaktır. Tekellerin şimdiki çözümü budur. Ve eğer bu yolla yığınları dizginlemeyi başararak ekonomik krizi bir parça hafifletmeyi başaramazlarsa, onlar için geriye tek çare olarak bir askeri darbe kalacaktır. Bu ihtimal yalnızca sermayenin başlattığı geniş çaplı saldırıya karşı kitlelerin karşı direnişini örgütlemenin özel önemini değil, aynı zamanda, devrimci kimliğini ve iddiasını ciddiye alan her örgütün, buna bugünden kendini hazırlamasını, tedbirlerini bugünden buna göre almasını gerektirmektedir.

EKİM

Sermayenin ve sendika bürokrasisinin oyunları boşa çıkarıldı

Adına yakışır bir 1 Mayıs

1 Mayıs 1886'da onbinlerce işçi Amerika'nın Şikago kentinde 8 saatlik işgünü şiarıyla sermaye düzenine karşı ayağa kalkmıştı. Düzen bu işçi selini ancak bir katliamla durdurabildi. İşçilerin üzerine ateş açıldı. İşçiler 6 sınıf kardeşini kaybettiler. Ayrıca daha sonra eylemlere önderlik eden işçiler tutuklandı ve katledildi.

1 Mayıs gösterilerine açık bir coşku ve militan bir hava hakimdi. 1 Mayıs marşının onbinlerce insan tarafından hep bir ağızdan haykırılarak okunduğu 1 Mayıs alanında, İstiklal Marşı okutma çabalarının karşılığı ise yoğun bir ıslıklama ve yuhalama oldu. Sendika bürokratları ıslık ve yuh seslerinden doğru-dürüst konuşma yapamadılar. Türk bayrağı taşınması doğrultusundaki kampanya tutmadı

1 Mayıs'ın kökeninde sermayeye karşı mücadele var. O günden bugüne, II. Enternasyonal'in bugünü dünya işçilerinin birlik, mücadele ve dayanışma günü ilan ettiği 1889'dan bu yana, her 1 Mayıs aynı mücadele isteği, aynı coşku ile kutlanageldi.

Sermayenin bütün yasaklamalarına, saldırı ve katliamlarına rağmen Türkiye'de de 1 Mayıs aynı mücadele isteğinin ve coşkunun sembolü oldu. Tüm bu baskılar, '77 1 Mayıs'ında sermaye devletince organize edilen katliam, '88, '89 ve '90 yıllarındaki azgınca saldırılar, işçilerin ve emekçilerin 1 Mayıs'a sahip çıkma, onu bir mücadele gününe dönüştürme tutkularını dizginleyemedi.

'80'li yıllarda azgınlaşan karşı devrimci rüzgar '91 yılında, SSCB ve Doğu Avrupa ülkelerindeki çözülüşle doruğa ulaştı. Uluslararası sermaye düzeni, sosyalizm mücadelesinde yaşanan bu büyük ivme kaybını, aynı zamanda yoğun bir ideolojik saldırı örgütlemek için de fırsat saydı. Bu saldırı devrim ve sosyalizm mücadelesinin sembolü olarak görülen her türlü değere yönelik olarak sürdü. Sermaye bu sembolleri tümüyle ortadan kaldırmak ya da içini boşaltmak doğrultusunda bir çabaya girişti. 1 Mayıs bu sembollerin en önemlilerinden biridir. Uluslararası gericilik, kökleşmiş bir gelenek olduğu için 1 Mayıs'ın mücadeleci içeriğini boşaltma yoluna gitti. 1 Mayıs'ı bir devlet törenine, bir uzlaşma bayramına dönüştürmeye çalıştı.

Türk burjuvazisinin de bu konudaki yönelimi benzer oldu. Yakın zamana kadar 1 Mayıs'ı yasaklama ve katliamla engelleme çabasına ağırlık veren sermaye düzeni, sosyalizm mücadelesinin güç kaybına güvenerek, bu kez 1 Mayıs'ın içini boşaltma çabasına yöneldi. Kuşkusuz ki düzen bu konuda kendisine hizmette hiç bir zaman kusur etmemiş sendika bürokrasisinin desteğine de güveniyordu.

Bu politikanın ilk provası geçen 1 Mayıs'ta yapıldı. Düzen ve sendika bürokrasisi elele, 1 Mayıs'ı bir mücadele günü olmaktan çıkararak bir uzlaşma karnavalına dönüştürmek için büyük çaba sarfettiler. Bütün hazırlıklar bu doğrultuda yapıldı. 1 Mayıs'ı İstiklal marşı ile başlatmak, alanı Türk bayrakları ve Atatürk posterleri ile donatmak, mücadele türküleri yerine oyun havaları çaldırmak vb., bu çabaların bir göstergesiydi. Ne var ki bu plan tutmadı. Geçen 1 Mayıs devrimci işçi ve emekçiler tarafından tam anlamıyla bir mücadele gününe dönüştürülemedi ama, bir devlet töreni haline getirilmesi engellenebildi.

* * *

Bu yılki 1 Mayıs, bir yerde, 1 Mayıs'ın hangi içerikle ve nasıl kutlanacağı konusunda yarım kalmış mücadelenin tamamlanma platformuydu. Ne var ki bu kez dengeler daha baştan devrim güçleri lehineydi. Zira yakın süreçte bu 1 Mayıs'a özel bir anlam kazandıran ciddi gelişmeler yaşanmıştı. Düzenin artan krizi gelinen yerde işçi ve emekçilere dönük açık ve şiddetli bir saldırıya dönüşmüştü. Düzenin saldırıları o denli kapsamlı ve yoğun, işçi ve emekçilerde biriken huzursuzluk o denli büyüktü ki, bu 1 Mayıs adeta kendiliğinden sermayenin saldırılarına karşı bir direniş günü anlamını kazandı.

Tüm bunlar, bu 1 Mayıs'ın bir mücadele günü olarak kutlanacağının da ön işareti oldular. Düzen

ve sendika bürokrasisi, her biri kendi platformundan, bu 1 Mayıs'ın yığınsal ve militan bir gösteriye dönüşmesini engellemek için hertürlü çabayı sarfettiler. Görüntülü ve yazılı basınıyla düzen bu 1 Mayıs'ı adeta yok saydı. Kitlelerin dikkati başka konulara ve özellikle de "ara rejim" tartışmalarına çekildi. Sendika bürokrasisi ise 1 Mayıs'ı sözümona bir direniş günü ilan etmişti. Ne var ki bu sözde kararlılığın ne denli boş olduğu 1 Mayıs vesilesiyle bir kez daha görüldü. Sendika bürokrasisi 1 Mayıs'ın daha da yığınsal kutlanabilmesi için hiç bir çaba göstermedi. Platformun son bir iki güne sığan kısmi çalışmaları bir yana, geçen yıl sendikal rekabet nedeniyle yapılan yoğun afişleme-duyuru çabaları bile bu yıl sözkonusu olmadı. Sendika bürokrasisi 1 Mayıs'ın daha militan tarzda kutlanması doğrultusunda ise açık bir engelleyici tutum içinde oldu. "Provokasyon" tehlikesine karşı uyarılar, işçilere Türk bayrağı ve Atatürk posteri taşıtma doğrultusundaki çabalar, 1 Mayıs'ı İstiklal marşı ile başlatma bayalığının bu yıl da tekrarlanması vb. vb... Bunların tümü de sendika bürokrasisinin işçilerin tepkisini düzen içinde tutmaya dönük girişimleriydi.

Ne var ki bu çabalar ancak kısmen etkili olabildi. Evet 1 Mayıs gösterileri beklenildiği kadar kitlesel olmadı. Ama kesin bir şey var ki, 1 Mayıs gösterilerine açık bir coşku ve militan bir hava hakimdi. 1 Mayıs marşının onbinlerce insan tarafından hep bir ağızdan haykırılarak okunduğu 1 Mayıs alanında, İstiklal marşı okutma çabalarının karşılığı ise yoğun bir ıslıklama ve yuhalama oldu. Sendika bürokratları ıslık ve yuh seslerinden doğrudürüst konuşma yapamadılar. Türk bayrağı taşınması doğrultusundaki kampanya tutmadı vb.

Kısacası bu 1 Mayıs, beklenilen kitlesellikte olmamakla birlikte (alanda 50 ile 70 bin arasında bir insan topluluğu vardı), yine de düzene korku, işçi, emekçi ve devrimcilere ise coşku ve moral veren bir mücadele günü olarak kutlandı. Ayrıca bu 1 Mayıs işçi ve emekçi kitlesiyle devrimciler arasındaki ruhsal yakınlaşmanın daha da hissedilir olduğu bir platforma dönüştü. Düzen 1 Mayıs'ı bir devlet törenine, bir karnavala çeviremedi. 1 Mayıs'ın mücadeleci içeriğini boşaltamadı. "Sermaye", "kapitalistler" vb. sözcükler alanda her duyulduğunda uzlaşmayı ve barışı değil, nefreti ve mücadele isteğini çağrıştırdı.

Sonuç olarak bu 1 Mayıs mücadeleci içeriğiyle kazanılmıştır.

* * *

Devrimci ve reformist kanatlarıyla sol hareket 1 Mayıs öncesinde legal araçlar üzerinden gözle görülür bir propaganda faaliyeti yürüttü. Özellikle İstanbul'da şehrin hemen tümünde 1 Mayıs'a dönük yasal afişlemeleri görmek mümkündü.

Devrimci gruplar açısından 1 Mayıs alanına hakim olan tablo ise yine dağınıklık ve grupçuluktu. Görüldü ki onlarca ortak slogan hep bir ağızdan atılabilse, sendika bürokrasisinin dayatmalarına karşı ortak bir tutum alınabilse, 1 Mayıs alanının havası bütünüyle değiştirilebilecektir. Böyle yapılabilse, yalnızca sendika bürokrasisinin dayatmaları boşa çıkarılmış olmayacak, aynı zamanda alana kesin bir devrimci hava hakim olacaktır.

Ekimci komünistler her yıl olduğu gibi bu yıl da 1 Mayıs'a dönük bir faaliyet yürüttüler. Ne var ki bu faaliyet istenilen yoğunlukta ve örgütlülükte olmaktan uzaktı. 1 Mayıs'a dönük hazırlıklarda ve alana dönük organizasyonda önemli zayıflıklar sözkonusuydu. Açık alan etkin bir tarzda kullanılamadı. Teknik bazı güçlüklerle de ilgisi olmakla birlikte, temelde bu, kitle hareketliliğini kucaklayacak bir hazırlık, organizasyon ve hızdan henüz önemli ölçüde yoksun olmamızla ilgili bir zayıflıktır.

Parti iddiasını ortaya koyduğumuz, yığın hareketinin önderlik ihtiyacının taşıdığı aciliyete ısrarla vurgu yaptığımız bu dönemde, bize düşen, bu zayıflıkların nedenini iyi tahlil ederek hızla aşmaktır. EKİM, bu potansiyel ve birikime, bu misyon duygusu ve hırsa fazlasıyla sahiptir.

Devrimci Gençlik Hareketi

EKSEN Yayıncılık

Sermaye düzeninin resmi bayrağına ve marşına karşı,

1 Mayıs'ta kızıl bayrak dalgalandı, 1 Mayıs marşı haykırıldı

Bu 1 Mayıs sermaye düzeninin ve onun sınıf içindeki uzantıları olan sendika bürokrasisinin önemli bir şamar yedikleri bir gün oldu. 1 Mayıs gösterileri sermaye uşağı basının yazıp yansıttığı, gerçek özünü karartmaya çalıştığı gibi yalnızca hükümeti protesto gösterilerinden ibaret değildi. Bu yönü elbetteki vardı. Ama asıl önemli olan ve özenle gizlenmeye çalışılan, bir sermaye devleti olan TC'nin simgesi İstiklal marşının okutulmaya çalışmasına, işçilerin ve emekçilerin gösterdiği yoğun tepkiydi. Sermaye kendi uşağı sendika bürokrasisi eliyle 1 Mayıs'ın İstiklal marşının okunmasıyla başlatılmasını dayatarak, demek istiyordu ki; "1 Mayıs'ı kutlayacaksanız, kapitalist sömürü düzeni ve onun devleti TC'yi kabul edecek ve onun simgesi İstiklal marşını okuyacaksınız!" Nedir ki umdukları gibi olmadı. Hiç beklemedikleri bir tepki şamar gibi suratlarına indi!

Geçen yılın 1 Mayıs'ı da bir devlet törenine dönüştürülmek istenmiş, alanda devletin resmi marşı okutulmaya çalışılmıştı. Yine önemli bir protestoyla karşılaşmıştı. Sermaye düzeni ve onun yüzsüz temsilcileri sendika bürokratları bu protestodan yeterli dersi almamış olacaklar ki, bu 1 Mayıs'ta da aynı oyunu oynamaya çalıştılar. Fakat bu kez tepki geçen yıla göre kat be kat daha büyük oldu.

Devletin resmi marşının okutulmaya çalışılması ile alana hakim olan tek ses yuhlama ve ıslık sesleriydi. Kitlelerin ruh halinin dışa vurumuydu bu.

Sermaye uşağı basma bakarsanız "İstiklal marşı okundu", "İşçilerin elinde Türk bayrakları vardı", "İstiklal marşını bir grup protesto etti" vb. vb. Sermayenin bu yüzsüz ve riyakar sözcükleri apaçık gerçeği nasıl da yalanla boğmaya çalışıyor.

Düzen ve uşakları bu konuya niye bu kadar çok önem veriyorlar? Niye ille de devlet marşının okunması ve Türk bayrağının taşınmasında diretiyorlar? Niye bu konuda ardı arkası kesilmeyen kampanyalar düzenliyorlar?

Çünkü Türk bayrağı kapitalist sömürü düzeninin ve sermaye sınıfının bayrağıdır. Çünkü Türk bayrağı sermaye sınıfının işçi ve emekçiler üzerindeki hakimiyetinin simgesidir. Sınıf ve emekçilerin tarafından İstiklal marşının okunması ve Türk bayrağının taşınması ise bu egemenlik biçiminin, kapitalist kölelik düzeninin kabulü anlamını taşımaktadır. Çünkü Türk bayrağının taşınması sınıf ve emekçilerin sermaye düzeni yerine kendi düzenlerini kurma bilinçlerinin zayıflığını gösterir. Çünkü Türk bayrağının taşınması, İstiklal marşının okunması sınıf ve emekçilerin Kürt emekçi halkına ve onun mücadelesine yabancı olduğunu gösterir. Kürt halkının haklı eşitlik ve özgürlük talebini görmediğini, henüz şovenizmin etkisi altında olduğunu gösterir.

Sınıf ve emekçiler sömürgeci sermaye sınıfının simgesi İstiklal marşını protesto edip okumadılar. Türk bayrağıyla alanlara gelmediler. Kendi marşı olan 1 Mayıs marşını ise yüksek sesle okudular. Düzenin İstiklal marşlı, Türk bayraklı 1 Mayıs hevesi kursağında kaldı.

Evet miting alanının pek çok yerinde kırmızı renkte bayraklar dalgalanıyordu. İşçiler yüksek sesle marşlar okuyorlardı. Ama ne dalgalanan bayrak Türk bayrağıydı, ne de okunan marş istiklal marşıydı. Dalgalanan sınıf ve emekçilerin kurtuluşunu simgeleyen kızıl bayrak, haykırılan marş ise "işçi ve emekçilerin, devrimin şanlı yolunda ilerleyen halkların" marşı olan 1 Mayıs marşı idi.

Devrimin ve sosyalizmin kızıl bayrağı altına!

Coşkun MERT

Terör terör rejimini kurtaramayacaktır

Sermayenin 5 Nisan saldırısı karşısında yeniden yükselişe geçen sınıf hareketi, iki büyük barikatla karşılaştı. Sendikal ihanet ve devlet terörü...

Sendikal ihanet, sınıfın öfkesini düzen sınırlarında ve cılız yerel gösterilerin bölük pörçük kanallarında yavaş yavaş soğutup söndürmenin aracı olacaktı. Devlet terörü ise, bir yandan devrimci politik yapıları ezip dağıtırken, öte yandan hareket halindeki sınıf kitlesine dehşet saçarak sinmesine hizmet edecekti.

Sermaye devleti, giderek gelişip güçlenen proleter hareketin, er-geç politik önderliğini yaratacağını, hatta sınıf için bunun artık en acil sorun haline geldiğini elbette biliyor. Bu telaşı, bu saldırganlığı ve bu denli açık terörizmi bundan kaynaklanıyor. Hareket kendi kanallarını yaratmadan, sınıf hareketiyle sosyalist politika buluşmadan, yani sınıf o önüne geçilmez güce ulaşmadan, süreci kesintiye uğratmak için elinden geleni yapıyor. Elinden gelen ise sınıfın kendiliğinden hareketini mümkün olduğunca oyalamak, devrimci politik yapılara ise azgınca saldırmak.

Son olaylar, 1 Mayıs hazırlığı ve mitingi sırasındaki saldırılar, bu tavrın açık örnekleri oldu. Sermaye devleti kirli savaş yöntemlerini, bu kanlı silahı nihayet işçi sınıfına da çevirdi. Sınıfın en barışçıl ve yasal çalışmalarında devrimin sivil güçlerinin üzerine askeri güçlerini saldı. Afiş çalışması yapan dergi, sendika ve partilerin çalışanları gözaltına alınıp, terörle mücadelenin işkence tezgahlarından geçirildi. 1 Mayıs'ın en kitlesel gösterileri gene kana bulandı. İstanbul'da yasal bir partinin, SİP'in kortejine, Ankara'da hedef seçmeden bütün bir kitleye yönelen, ama bir düzen partisinin, iktidar ortağı SHP'nin milletvekiline de ele geçirmişken "özel" muamele gösteren polis, çevresine sermayenin kin ve dehşetini saçtı.

Görünen o ki, sermaye cephesi aklının erdiği kadarıyla hesaplı davranıyor. Ama sadece o kadar. Çünkü sermayenin aklının hiçbir zaman almadığı bir şey var. Ne kadar vahşi davranırsa davransın, sermayenin kaderi ücretli emeğe yenilmektir. İşçi sınıfının devrimci mücadelesi, ihtiyacı olan güçleri yaratacak ve sermayeden kirli savaş yöntemlerinin hesabını soracaktır.

Sermayenin katiller sürüsü herkese saldırıyor

İşçi sınıfının eylemleri, 1 Mayıs, "istikrar tedbirleri" adı altında sermayenin işçi sınıfına ve emekçi kitlelere yönelik saldırılan vb.nin gündemi kapladığı bir süreçte, İstanbul'da görünüşte pek de politik olmayan bir olay yaşandı. Kitlelerin haklı tepkisini çekti. Öncüsüz kitleler bir kez daha terörist devletin soğuk nefesini enselerinde hissettiler. Ancak tepkilerini sokaklara akıtamadılar.

Volkan Günday arabasını yanlış yere park eden bir vatandaştı. Kendine göre önemli bir işi vardı. Para cezasını ödemeyi göze almıştı. Yanına yaklaşan polise söylediği de bu oldu. Polisin ise ona biçtiği ceza ölüm idi. Yanlış yere park eden genci tabancasıyla öldürdü.

Bir kontr-gerilla cumhuriyetine dönüşmüş sermayenin katliam aygıtı, yani devlet için çoktandır kendi hukuku bile lüks haline gelmiştir. Kürdistan'da köyleri, ilçeleri imha eden bu devletin paralı katillerinin kafalanna uymayan herkese ve herşeye saldırması da olağanlaşmıştır. Terörist sermaye iktidarının kolluk güçleri katliamlarını yalnızca Kürdistan'da değil metropollerde de sürdürmektedir.

Bu cellatlar önce devrimcileri katletmeye başladılar. Sözde kendilerine silah çekildiği vb. gerekçelerle suçlarını örtmeye çalıştılar. Oysa devrimcilerin düşmana karşı kendi değerlerini korumasından daha doğal bir

şey olamazdı.

Sonralan buna da gerek duymadılar. Örneğin Menekşe Meral ve Bedri Yağan'ın katliamlarından önce öldüresiye dövüldükleri Adli Tıp raporlanyla da kanıtlandı. Daha sonra ise devrimcilerle şu ya da bu düzeyde dostluk kuran insanlar katledilmeye başlandı.

Sömürü ve talan düzeni kapitalizmin ayakta kalması için sermaye sınıfının devlet denilen aygıta gereksinimi vardır. Bu bir zor aygıtıdır ve düzenin korunması adına her türlü şiddete başvurmaktan çekinmez. Bunun için trilyonlarca lira para harcayarak ordular kurar. Kendi sistemine yönelik hertürlü muhalefeti ezmek için polis örgütleri, özel timler, kontr-gerilla timleri, istihbarat timleri vb. yaratır.

"İstikrar" dönemlerinde polisler ve askerler yüzlerine geçirdikleri insancılık maskeleriyle toplumun huzurunu sağlamak için varoldukları türünden demagojiler yayarlar. Böylesi dönemlerde bu nispeten kolaydır da. Ancak gerçek böyle değildir. Düzeni korumak ve kollamak göreviyle yükümlü asker ve polis aygıtı bir zulüm ve cinayet şebekesinden başka bir şey değildir. Nitekim burjuvazinin "demokrasisinin" tüm yaldızlarının döküldüğü bizim gibi ülkelerde bu çeteler tam da gerçek kimlikleriyle ortaya çıkarlar.

Onlar halka düşmandırlar. Çünkü bunun için yetiştirilirler ve bunun için para alırlar. Çünkü kapitalizm insana ait olan herşeye düşmandır. Kısacası onlar bunalımda olduklarından değil, yok etmek ve ezmek için koşullandırıldıklarından böyledirler. Zaman zaman kontroldan çıksalar da sonuçta sistemin devamı adına aşınlıklan hoş görülmek zorundadır.

Kapitalizm çürüdükçe, insana yönelik düşmanlığı daha da artacaktır. Ve burjuvazinin kendi yarattığı bu katiller sürüsünün haraçlarına, cinayetlerine daha çok gözyumulacaktır.

Kapitalizm ve onun eli kanlı şebekelerini ortadan kaldırmak ise işçi sınıfının öncülüğündeki sosyalizm savaşımıyla mümkündür. Tüm insanlığın kurtuluşu için bu savaşa omuz vermek bir avuç kapitalist ve onlann bekçi köpekleri dışında herkesin görevidir.

Tuzla deri işçileriyle dayanışma gecesi

23 Nisan günü, Kartal'da, Deri-İş Sendikası tarafından Direnişteki Tuzla Deri İşçileriyle Dayanışma Gecesi düzenlendi. Bir kez daha geceye rengini veren küçük-burjuva demokratizmi idi. Konuşmacıların konuşmalarından ve haykınlan sloganlardan (yarışından) bunu görmek mümkündü. Popülist hareketin bir bölümü geceye güçleri oranında hazırlıklı gelmişlerdi.

İşçi sınıfı ile pratikte kaynaşabilmek, onunla yakınlaşabilmek için böylesi geceler bir fırsattır, değerlendirilmek durumundadır. Fakat bunu yeterince değerlendiremediğimiz ortada. Bunun birbirine bağlı değişik nedenleri var. Bunlardan en önemlisi direniş alanında içten bir ilişkimizin olmaması ve bugüne dek dışarıdan bir müdahalede bulunulmaması. İkincisi, kendi hazırlıksızlığımız ve bunu koşullandıran bir üçüncü neden ise 1 Mayıs'a yönelik genel pratik faaliyetin yoğunluğu. Birincisine, nedenleri kendi içinde farklı bir platformda tartışmak üzere durmuyoruz. Son ikisi ise bizim pratik yanlışlanmızı gösteriyor.

Nedir? Biz pratik çalışmalarımızın hızını kesmeden de geceye gereken önemi verip, hazırlıklı gidebilirdik. Sadece gecenin yapıldığı salonun önü ve oraya gidiş güzargahına yaptığımız afiş çalışması bir hazırlıktan ziyade, genel faaliyetin bir parçasıydı.

Kendisine örgütlenme alanı olarak işçi sınıfını temel almış ve devrimci bir partinin yaratılmasını sınıfın öncü kuşağıyla birleşme sorununa bağlamış bir hareket için sınıf kitlesinin bulunduğu heryer bir çalışma alanıdır ve gereken hassasiyet gösterilmek durumundadır.Sınıfı kendi şiarları doğrultusunda harekete geçirebilmenin, ona pratik ve politik öncülük edebilmenin yolu, onunla organik olarak ilişkiler kurmaktan geçiyor. Bu da, bütün ilgi ve çalışmamızı oraya yoğunlaştırmamızla olanaklı olacaktır.

Temel perspektiflerimizi yaşama geçirme sorumluluğuyla karşı karşıyayız. Buna uygun davranmadığımız sürece böylesi gecelere ve eylemlere rengini veren küçük-burjuva demokratizmi olacaktır.

F. SERTAÇ

İşçi sağlığı ve kapitalizm

4-10 Mayıs tarihleri arasında işçi sağlığı ve iş güvenliği haftası "kutlanacak". Yani bir avuç sendika bürokratı havlandırmalı toplantı salonlarının yumuşak koltuklarına oturacak ve Türkiye'nin iş kazalarında Avrupa'da birinci olduğundan sözedecek. Devletin ve işverenlerin gerekli önlemleri olmadığından yakınacak. İş kazalarıyla yitirilen iş gününün grevlerde yitirilenden daha fazla olduğunu da rakamlarla ifade edecek, ilgilileri "duyarlı" olmaya çağıracak. İşverenler ise işçilerin dikkatsizliğinden vb. yakınacaklar. Bir sonraki yılın Mayıs ayında bu sorunu yeniden tartışmak üzere toplantılar bitirilecek.

Ve değişen hiç bir şey olmayacak. İlkel koşullardaki maden ocakları çökmeye devam edecek, göçük altında kalan maden işçileri arkalarında ağlayan eşlerini ve çocuklarını bırakacaklar. 14-15 yaşında çocuklar kurşun zehirlenmesinin sonuçlarını yaşamlarıyla ödeyecekler. Tiner bağımlılarına yüzlercesi daha eklenecek. İşyerlerindeki çalışma koşullarının kötülüğü nedeniyle Akciğer hastalığına yakalanmış işçilerin sayısı bile bilinemeyecek. Bu türden kayıtlar yine tutulmayacak.

Kolları, bacakları kopmuş işçiler emekli olabilmek için SSK kapılarında sürünecekler. "Yüksekten düşme" sonucu yaşamlarını yitiren sigortasız inşaat işçilerinin ardından yalnızca ağıtlar yakılacak.

Burjuvalar ise ufak tefek harcamalarla kolaylıkla önü kesilebilecek önlemleri almayarak, bu katliamın doğrudan sorumlusu olmayı sürdürecekler. Çünkü:

Kapitalist sistemin ilkesi kar, daha fazla kardır. İşçilerin yarattığı artı-değerin azami düzeyde olması daha yoğun sömürüyü gerektirir. Bunun için işçilerin bedensel ve ruhsal sağlığı hiç dikkate alınmaz. Yıpranan işçi bir kenara atılır. Nasıl olsa burjuvalar her zaman gereksinim duyulandan çok daha fazla kollar çalışmak için sırada beklemektedir.

Özellikle Batı ülkelerinde işçi sınıfı daha sağlıklı bir çalışma ortamını mücadele ederek kazanmıştır. Ancak emek gücünün oldukça ucuz olduğu geri ülkelerde işyerlerinde işçi sağlığının korunmasına yönelik hemen hiç bir önlem yoktur. Dahası fabrikalardan çıkan kirli atıklar, çevreye de ciddi zararlar verir. Hindistan'da bir ilaç fabrikasının kirli atıkları yüzünden binlerce insanın zehirlenerek yaşamını yitirdiğini anımsatalım.

Gelişmiş kapitalist ülkelerdeki görece iyi çalışma koşulları da yalnızca görüntüyü kurtarmaktadır. ABD ve Avrupa'da radyasyon sızıntısı bulunan fabrikalarda çalışanların çok erken yaşta kanser oldukları defalarca kanıtlanmıştır. Bu kesin kanıtlardan hiçbiri kapitalistlerin kılını dahi kıpırdatmamıştır. Yine bant sistemi işçilerin ruhsal sağlıklarını ciddi bir biçimde bozmaktadır. Kapitalistler ise bant sisteminden vazgeçmedikleri gibi daha çok üretim için bant devirlerini hızlandırmaktadırlar.

Bir avuç kapitalistin daha çok kazanması adına herşeyin tahrip edildiği bu sistemde işçi sağlığı sorunundan bahsetmek yalnızca bir demagojidir. Kuşkusuz sendikal mücadeleyle düzen sınırları içerisinde çalışma koşullarına yönelik bir takım iyileştirmeler elde edilebilir. Bu türden taleplerin toplu iş sözleşmelerinde yer alması da önemlidir. Çalışma koşullarının düzeltilmesine ilişkin her türden mücadeleyi komünistler desteklerler. Ancak insana yaraşır bir çalışma ortamını kapitalizm sunamaz. Yukarıda da belirtildiği gibi bu sistemin doğasına aykırıdır.

Sağlıklı bir ortamın yaratılması, insanın insanca yaşam ve çalışma koşullarına sahip olabilmesi için kapitalizm yıkılmalı, sosyalizm kurulmalıdır. Sağlıklı bir yaşamın güvencesini yalnızca sosyalizm sunabilir.

Genel Grev-Genel Direniş Ne için ve nasıl?

İşçiler, emekçiler ve tüm devrim güçleri açısından son derece önemli bir döneme giriyoruz. Mevcut sömürü ve terör düzeni eskisinden çok daha şiddetli ve kapsamlı yeni bir saldırıya başladı. Bu, pek çok cepheden birden yürütülen çok boyutlu bir saldırıdır. Düzen yeni saldırı dalgasının ilk aşaması olan "istikrar paketi"ni 5 Nisan günü açıkladı. Beklenildiği gibi "istikrar paketi"nden daha fazla sömürü ve soygun, daha fazla baskı ve terör çıktı.

Özelleştirme, tensikatlar, hayat pahalılığı, sendika-grev ve her türlü örgütlenme hakkının gaspı, ücret ve maaşların dondurulması, destekleme alımlarının ve sübvansiyonların tümüyle ortadan kaldırılması vb... Tüm bu iktisadi ve sosyal saldırıların gerçekleştirilmesi için işçilere, emekçilere ve devrimcilere yönelik terörün dozajını artırmak da zorunlu. Bu nedenle bir yandan çeşitli türleriyle darbe senaryoları hazırlanırken, diğer yandan da yeni terör yasasını çıkarmak için hazırlıklar yapılıyor. Kısacası, bugün işçi sınıfı ve emekçiler geniş çaplı bir saldırı ile yüzyüzedirler.

Açık ki, bu kapsamlı ve tüm emekçileri hedefleyen saldırıyı durdurabilmek ancak en geniş emekçi kitlesini kucaklayan bir karşı direniş hattının oluşturulabilmesiyle mümkündür. Üstelik şu içine girdiğimiz dönemde böylesi bir karşı direnişi örgütleyebilmenin imkanları çok daha artmış bulunmaktadır. Sermayeye karşı direnişin yaygın bir tabana sahip olduğu, bugünkü olayların yeterli açıklıkta ortaya koyduğu bir gerçektir. 5 Nisan'ı izleyen günlerde yaşananlar, işçi ve kamu emekçileri başta olmak üzere geniş emekçi yığınları kucaklayarak büyüyen bir eylem anaforunun oluşmakta olduğunun habercisidir. Yaşanan olaylar, genel grevi, daha ilk adımda işçi hareketinin pratik bir talebi haline dönüştürmüştür. Öyle gözükmektedir ki, sermayenin saldırılarını püskürtebilmek için kısa sürede bir genel grev örgütlenmesi talebi işçiler ve kamu emekçileri arasında hayli yaygın ve güçlü bir eğilimdir.

Ne var ki, tam da bu noktada, hareketin önünde yine o önemli ve büyük handikap var. Önderlik boşluğu... Sınıf ve emekçi eylemine politik yolgöstercilik yapacak bir önderlik kurmayının olmayışı, ihtilalci sınıf partisinden yoksunluk, sınıf hareketinin bugünkü en büyük dezavantajıdır. Boyutlanarak ve şiddetlenerek gelişen sınıf mücadelesi ihtilalci sınıf partisini her geçen gün daha acil bir ihtiyaç haline getirmektedir. Sınıf mücadelesini kucaklamak, devrim mücadelesini ilerletmek, temelde bu ihtiyaca kısa sürede yanıt vermekle mümkündür. Komünistler ve sınıf bilinçli öncü işçiler sınıf mücadelesini ilerletme, genel grev-genel direnişi örgütleme mücadelesini aynı zamanda partiyi inşa etme mücadelesi haline dönüştürmek sorumluluğuyla yüzyüzedirler.

İşçi hareketinin yaşadığı önderlik boşluğunun bugünkü olumsuz sonucu, hareketin yeniden sendikal örgütlülük kıskacına hapsolmasıdır. İşçi hareketi önderlik yoksunluğunun yarattığı boşluğu sendika bürokrasisini eyleme zorlayarak doldurmaya çalışmaktadır. Oysa ortada geçmiş tecrübelerin yeterince kanıtladığı ve bugünkü olayların da yeniden ve yeniden doğruladığı apaçık bir gerçek var. **Sendika bürokrasisinin inisiyatifi parçalanmadan, militan ve sonuçalıcı bir mücadele örgütlemeyi düşünmek safça bir hayaldir.** 15-16 Haziran'da, 12 Mart'ta, 12 Eylül'de, Zonguldak eyleminde vb. sayısız olayda sermayeye hizmette hiç bir kusuru olmayan sendika bürokratlarının, bugün de aynı titizlikle sermayeye hizmet edeceği, etmekte olduğu şüphesizdir. Onlar 3 Ocak'ta genel grevi nasıl bir oyuna dönüştürmüşlerse, bugün yapacakları da bundan farklı olmayacaktır.

Bu açık gerçeği görmeden ve hesaplamadan, sermayenin saldırılarını püskürtüp giderek bir karşı saldırıya dönüştürebilmek imkansızdır. **Sendika bürokrasisinin ihanetini etkisiz hale getirebilmek için atılması gereken ilk adımlardan biri mücadelenin hedefleri konusunda netleşmek ve bu hedefler doğrultusunda kararlı olmak ise, diğeri de daha bugünden bu mücadeleyi tabandan örgütleyip yönetecek olan taban örgütlüklerini oluşturmaya çalışmaktır.** Eğer bunlar yapılabilirse, bu sayede inisiyatifi sendika bürokrasisinden parça parça almak da mümkün olacaktır.

* * *

Başta da vurguladığımız gibi, düzenin bu yeni

saldırısı da tüm emek cephesini hedeflemektedir. İşçiler, kamu emekçileri, yoksul Kürt köylüsü, küçük üretici vb. vb. kısacası tüm emekçiler bu saldırıdan zarar görecektir. Dolayısıyla işçilerin düzenin bu saldırısı karşısında tüm emekçilerin desteğini almaya çalışması, onlarla bilikte hareket edebilmesi son derece önemlidir. Tüm emekçilerin katılımını hedefleyen bir genel grev-genel direniş çizgisi! Mücadeleyi ilerletmek, işçi ve emekçi hareketinin bilinç ve örgütlülük düzeyini yükseltmek, sendika bürokrasisinin ihanetini boşa çıkarabilmek açısından en doğru hat budur.

Eğer bu başarılabilir de, işçiler kendi dışındaki emekçilerin desteğini alma doğrultusunda daha aktif dravranabilirlerse, yanlarında mücadeleye hazır geniş bir emekçi kitlesini bulacakları açıktır. Bu işçiler ve emekçileri için müthiş bir siyasal eğitim, siyasal sınıf bilincinde, dolayısıyla parti inşa mücadelesinde ise müthiş bir sıçrama demektir. Komünistler, devrimciler ve öncü işçiler, sınıf ve emekçi kitleler içinde bu doğrultuda propaganda yürütmek ertelenemez göreviyle karşı karşıyadırlar.

Genel grev-genel direnişin talepleri de kuşkusuz bu temel perspektifle bağlantılı olmalıdır. Bu doğrultuda, biz komünistler işçi ve emekçilerin öncelikli yaşamsal sorunlarını hareketin politik bilinç ve örgütlülüğünü artırabilecek biçimde formüle edebilmeli ve işleyebilmeliyiz. Bu talepler herşeyden önce işçi sınıfının ve emekçilerin somut ve acil sorunlarıyla bağlantılı olmalıdır. İşçi sınıfının ve emekçilerin politik bilinç ve örgütlülüğünü geliştirme hedefine hizmet edebilmelidir. Ve işçi ve emekçi hareketini işçi sınıfı önderliğinde birbirine yakınlaştırma yeteneğine sahip olmalıdır. Komünistler ve devrimciler, kuşkusuz ki, devrimci politik karakteri daha açık taleplerin de propagandasını yapmalı, işçi ve emekçilerde bu talepler doğrultusunda mücadele isteği uyandırmaya çalışmalıdırlar. Fakat, bu taleplerin genel grev-genel direnişin somut taleplerine dönüşüp dönüşememesinin, tümüyle işçi ve emekçi hareketinin bugünkü bilinç ve hazırlık düzeyiyle ilgili olduğunu unutmamalıyız. Bu temel perspektifler ışığında komünistlerin genel grev-genel direniş doğrultusunda propaganda-ajitasyon yürütecekleri başlıca talepler şu şekilde sıralanabilir:

- Özelleştirmeler ve işten atılmalar durdurulsun!
- Zamlar ve "istikrar paketi" geri alınsın!
- Devlet terörüne son, yeni terör yasasına hayır!
- Sömürgeci kirli savaş durdurulsun!
- Kamu çalışanlarına grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı!

Genel grevin taleplerini netleştirmek ve bu talepler konusunda kararlı ve ısrarlı olmak, sendika bürokrasisinin genel grevi engelleme ya da 3 Ocak türü bir mizansene dönüştürme çabasının önündeki engellerden biri olacaktır. Ama sendika bürokrasisinin inisiyatifini parçalamak için yalnızca bu yetmez. Bununla beraber, işçi ve emekçi önderlerinin militan bir genel grevi sonuç alıncaya kadar sürdürme konusunda kararlı ve ısrarlı bir tutuma sahip olmaları da gerekir. İşçi ve emekçi hareketinin sokaklara taşmış militan ve kararlı gücünü karşısında bulmadıkça, sermayeyi geriletmek, diz çöktürmek de mümkün olmayacaktır. Ayrıca genel grev silahını etkin bir tarzda kullanabilmek için, bu eylemi sonuç alıncaya kadar sürdürme kararlılığına sahip olmak da gereklidir. "3 Ocak soytarılığı değil, militan genel grev!" Genel grev düsturumuz bu olmalıdır.

İşçi ve emekçi hareketinin sokaklara taşmış militan ve kararlı gücünü karşısında bulmadıkça, sermayeyi geriletmek, diz çöktürmek de mümkün olmayacaktır. Ayrıca genel grev silahını etkin bir tarzda kullanabilmek için, bu eylemi sonuç alıncaya kadar sürdürme kararlılığına sahip olmak da gereklidir. "3 Ocak soytarılığı değil, militan genel grev!" Genel grev düsturumuz bu olmalıdır.

Sendika bürokrasinin genel grev konusundaki oyalama, erteleme, hareketi engelleme ve ihanet çabalarının boşa çıkarılabilmesi için atılması zorunlu bir diğer adım ise, taban örgütlülüklerini yaygınlaştırmak, onları daha etkili birer mücadele aracına dönüştürebilmektir.

Bunu başarabilmenin ilk koşulu tüm ileri işçilerin bu komitelerin oluşturulması ve bu komiteler arasında il, bölge ve giderek ülke düzeyinde koordinasyonunun sağlanması için seferber olmasıdır.

Tüm bunlar yapılabilirse, işte o zaman, sendika bürokrasinin ihanetlerini boşa çıkaracak militan bir genel grev-genel direnişi örgütlemek ve bu yolla da sermayenin saldırılarını püskürtmek mümkün olacaktır.

Devrimci bir işçiden çağrı

Çürüyen ve iflas eden bu diktatörlük, dizginsiz sömürüyü görülmemiş bir şekilde yoğunlaştırıyor. Bu daha işin başlangıcı. Sermaye diktatörlüğü kan emici vampir gibi tüm yoksul halkın gırtlağına diş geçirmiştir. Tekelci kapitalistlerin soygun ve talan düzenini kurtarmak için ne gerekiyorsa gözünü kırpmadan yapacaktır. Ekonomik istikrar adına ücretler dondurulacak, vergi iadesi kaldırılacak, zorunlu tasarruf fonunda bloke edilen trilyonlara varan alacaklarımıza el konulacak veya en azından % 60'ı verilmeyecektir. Özel tüketim vergisi getirilecek, zorunlu emeklilik uygulanacak, KİT'ler kapatılacak veya sermayeye peşkeş çekilecek ve bunun sonucunda yüz binlerce işçi sokağa atılacaktır. Sağlık ve eğitim harcamaları yüzde ikiyüz üçyüzlere ulaşacak, Kürt halkı üzerine yağan tonlarca bombaların giderleri daha da yükselecek, işten atılmaların yaratacağı sendikasızlaştırma hızlanacak ve kitleler örgütsüzleştirilecektir. Ağır ekonomik baskıların yaratacağı kendiliğinden toplumsal direnişleri kırmak ve tüm toplumu terörize etmek için daha ağır bir anti-terör yasası hızla çıkarılacaktır. Böylece en sıradan hak arama talebi kan ve şiddet yöntemiyle bastırılacak ve karşı koyan insanlar terörist sayılacaktır. Bütün bunlara rağmen direnişler önlenemediğinde, generaller çetesi derhal devreye girecektir. Varolan sözde kısmi demokratik hak ve özgürlüklerin kırıntısı da ortadan kaldırılacaktır. Böylece cendereye alınan kitleler ahlaki ve fiziki olarak teslim alınacaktır.

Evet, düzenin toplumda yaratacağı tahribatları düşünmek bile ürkütücü. Bizim cephemizde ise, bu gelişmelere karşı koyacak ciddi bir örgütlülüğümüz yoktur. 5 Nisan darbesiyle birlikte İstanbul, Zonguldak, Ankara ve birçok yerde yığınsal protestolar, gösteriler giderek yükseliyor. Altan alta daha ciddi eylemler yapmak için işçiler marksist-leninistleri, sendikaları, demokratik kitle örgütlerini tartışıyorlar. Bu ümit verici bir gelişme. Ancak sermaye diktatörlüğüne darbe indirecek örgütlülük yok. Birbirinden kopuk eylemsellikler sadece var olma mücadelesinden ileri gidemiyor. Bu karşı koyuş ne yazık ki yıllardır düzenin uşaklığından bir an olsun taviz vermeyen gerici sendika bürokratlarının inisyatifinde gelişiyor. Onu aşamıyor.

Eylemlerimiz Atatürk büstleri önünde ve Türk bayrağının dalgalandığı resmi devlet törenlerine çevrilmek isteniyor ve kimi zaman kısmen bu başarılıyor. Faşist diktatörlüğü ve düzenini hedef almıyor çıkışlarımız. Devrimci örgütlü güce dönüşmek için komünistler ve tüm sınıf bilinçli öncü işçiler olarak bu dağınıklığı ve kendiliğindenciliği kıran yapılanmaları süratle yaratmak zorundayız.

Kürt halkı topluca imha edilmek isteniyor. İkibinin üzerinde Kürt köyünü yakan, sokaklarda, evlerde yargısız infazlar düzenliyen bu azgın diktatörlüğe ses çıkarmayan işçi önderleri, artık hiç değilse kendimiz için bir şeyler yapalım. On yıldır izlediğimiz bu kirli savaşa ve dizginsiz sömürüye karşı koyalım.

Bugün gelinen noktada azgın diktatörlük ekonomik ve siyasi olarak bitmiştir. Dış borç batağına batmıştır. Dış kredi bulamayacak duruma düşmüştür. Siyasi olarak da çözümsüz ve işlevsiz kalmıştır. Sessiz kalarak, örgütsüz ve dağınık kalarak biten düzene can ve kan vermiş oluruz. Oysa bunun tersini yaparsak bu süreci daha da kısaltmış oluruz.

İşyerlerinde sendika yönetimlerini de zorlayan ve eyleme katmayı hedefleyen genel direniş komitelerini kuralım. Giderek şehir komiteleri oluşturalım. Özellikle kamu işyerlerinde bunun şartları olgunlaşmıştır. Sermaye diktatörlüğüyle başka türlü başa çıkılamaz. Yapılacak bütün eylemlilikler birbirine bağlantılı olmalıdır. Bir işyerindeki eylemi diğer işyerindeki eylemi tamamlayan, onun zaaf ve eksikliklerini aşan daha ileri bir eyleme dönüştürmeliyiz.

Kürt ulusal kurtuluş mücadelesiyle birleşen, onun siyasi ve demokratik taleplerini de haykıran ve destekleyen eylem birlikleri hedeflemeliyiz. Sosyal şovenizmin her türlüsüne karşı halkların kardeşliği ve sosyalizmi hedefliyen örgütlülükler yaratmalıyız. Grupçu ve sekter anlayışlara taviz vermeden, ama işyeri birliklerine güç katacak esneklikler göstermeliyiz. Tüm sendikaları savaşa sokan, ama aynı zamanda sendika ağalarını teşhir eden ve sendikaları gerçek sınıf sendikalarına dönüştürmeyi hedefleyen sağlam programlar yaratmalıyız. Komünist ve devrimciler de bildiri, afiş, eğitim çalışmaları ve propaganda ve ajitasyon faaliyetleriyle yol gösterici, yönlendirici olmalıdır. Ancak o zaman biz karşı darbeyi vurabiliriz.

Gelecek işçi sınıfının olacaktır.

Baba Derviş
Tekel işçisi

MK Değerlendirmeleri-II

Partileşme sürecinin sorunları

İşçi sınıfı günden güne ağırlaşan çok yönlü bir kriz dönemine öncü partisinden yoksun olarak giriyor. Çelişkilerin keskinleştiği ve çatışmaların daha da sertleşeceği bir yeni döneme işçi sınıfının bir kez daha partileşme düzeyi kazanmış bir devrimci önderlikten yoksun olarak giriyor olması, şüphe yok ki, bugün devrimci siyasal mücadelenin en temel zaafı durumundadır. Bu zaafın sorumluluğu ise işçi sınıfı devrimcileri olarak biz komünistlerin omuzlarındadır. Saflarımızda haklı olarak yoğun bir ilgi ve heyecanla karşılanan *'94 Dönemeci* başlıklı değerlendirme bu sorumluluğa açık bir biçimde işaret etmektedir. Fakat bununla kalmamakta, komünistlerin, sınıfın devrimci önderlik ihtiyacını süratle karşılama istek ve kararlılıklarını da ortaya koymaktadır.

Bilindiği gibi, bu temel belgede, '94 yılı, parti sorununda çözücü adımların atıldığı bir dönemeç yılı ilan edilmiştir. Bu belirleme, hareketimizin katettiği bugünkü gelişme düzeyi ve biriktirdiği potansiyel olanaklar ile bugünün Türkiye'sinde sınıfın devrimci önderlik ihtiyacını karşılama acil sorununun içiçe değerlendirilmesine dayanmaktadır. Türkiye'nin bugünkü özgül siyasal ortamı içinde parti sorununun taşıdığı acil, demek oluyor ki çözücü önemi tam olarak değerlendirebilmek için, sözkonusu temel belgenin bu konuya ilişkin şu son derece önemli gözlemini burada yinelemek yararlı olacaktır,

"Her zaman böyle olmayabilir, fakat bugünün Türkiye'sinde sınıf hareketinin ileriye sıçrayamaması ile yaşadığı devrimci önderlik boşluğu arasında kopmaz bir ilişki vardır. Sınıfın kendiliğinden hareketi yıllardır ortaya önemli olanaklar çıkarmış, fakat bu olanakları değerlendirebilecek, işçilerin hoşnutsuzluğuna ve öfkesine yeni kanallar açacak bir devrimci siyasal çaba, bir önderlik yeteneği ve kapasitesi ortaya konamamıştır. Sınıf hareketinin temel sorunu tam da budur.

"Fakat komünistlerin bir çok kere tekrarladıkları gibi, bugünün Türkiye'sinin "sorun"u da yine burada odaklanmaktadır. Türkiye işçi sınıfı nesnel toplumsal varlığı ile toplumda özel bir ağırlığa sahiptir. Fakat bu bir politik ağırlığa dönüşemediği ölçüde, sonuç siyasal süreçlerde bir tıkanma ve yozlaşma olmaktadır. Açmazlarına ve sonu gelmez çok yönlü bunalımlarına rağmen düzenin bugünkü gücü işçi sınıfının güçsüzlüğünden, onun bağımsız politik bir kuvvet olamamasından kaynaklanmaktadır. Kürdistan'daki devrimci süreci zorlayan, gelişimini zora sokan ve onu belli risklerle yüzyüze bırakan da yine bu aynı zaaftır.

"Devrimci siyasal mücadelenin temel sorunu sınıf hareketinin politik kuvvetini ortaya koyamamasıdır. Sınıf hareketinin temel sorunu ise, devrimci bir önderlikten, politik ve örgütsel gelişimini kolaylaştıracak ve hızlandıracak gerçek bir öncü müdahaleden yoksunluğudur. Bugünkü koşullarda parti sorununun hayati önemi bu ihtiyaçta odaklanmaktadır. Bu devrimci siyasal mücadelede gerçek bir mesafe katetmenin çözücü, dolayısıyla kavranacak halkasıdır."

Demek ki sorun asla bir örgütün kendi iç gelişme ihtiyaçlarını karşılamaya, onu adına "parti" denecek yeni bir gelişme düzeyine kendi içinde ulaştırmaya indirgenemez. Sorun asıl olarak, toplumun verili sınıfsal ilişkileri içinde ve bugünün Türkiye'sinin çatışmalı ortamında işçi sınıfına layık bir devrimci önderliği yaratmaktır. Sınıfın mücadelesini kucaklama ve devrimci hedeflere yönlendirme yeteneğinde olan bir öncü sınıf örgütü kimliğine ve kapasitesine ulaşmaktır. Sorunu bu açıklıkla tanımlamak, sınıfın öncü partisini yaratma sürecinin teorik ve pratik yönlerini doğru kavramak olanağı verecektir bize. Küçük-burjuva devrimciliğinin sınıf partisi sorununu alabildiğince yozlaştırdığı bir ülkede bu noktaya özel bir dikkat göstermek kesinlikle gereklidir.

Türkiye işçi sınıfı tarihinin hiçbir döneminde kendisiyle buluşma yeteneği gösteren devrimci bir politik önderliğe kavuşamadı. Bugüne kadar işçi sınıfını temsil etmek, onun öncüsü olmak iddiasıyla

ortaya çıkan parti ve örgütler, ya TKP örneğinde olduğu gibi gerçekte kurulu düzeni aşamayan sosyal-reformist akımlar oldular, ya da '70'li yılların devrimci demokrasisi türünden, küçük-burjuva bir toprakta yeşerip gelişen sınıf-dışı halkçı-devrimci parti ve örgütler olarak kaldılar. Küçük-burjuva dalganın kırılması ve sınıf hareketinin sahnenin önplanma belirgin bir biçimde çıkmasına bağlı olarak, bu sonuncular (devrimci-demokratlar) nihayet işçi sınıfına yöneldiklerinde ise, kendi geçmiş ideolojik-sınıfsal kimliklerini aşamadıkları için sınıfın devrimci önderlik ihtiyacını karşılayabilecek yeteneği doğal olarak gösteremediler.

Bugün işçi sınıfı hareketinin politik ve örgütsel gelişme düzeyindeki şaşırtıcı yetersizliği bu tarihsel zaaftan ayrı düşünemeyiz. Ya da daha açık bir ifadeyle, sınıf hareketinin bir türlü sendikal cendereyi kıramamasını, nispeten ileri kesimlerinin bile reformist-legalist bir düşünüş ve davranış tarzını fazlaca aşamamasını, bugüne kadarki mücadelelerinde işçi sınıfının devrimci bir parti önderliği ile buluşamaması temel tarihsel gerçeği ile birlikte kavrayabiliriz ancak.

Halbuki, 15-16 Haziran türünden istisna örnekler dışında fazla bir militan eylem geleneği sergilememiş olsa bile, son 30 yıl içerisinde işçi sınıfımız büyük bir hareketlilik yaşamıştır. Yüzbinlerce işçi grevlerden, direnişlerden, yürüyüşlerden, protesto gösterilerinden geçmiştir. Sonradan politizasyon düzeyi yüksek küçük-burjuva hareketlilik tarafından gölgelenmiş olması yanıltıcı olmamalıdır. Gerek '60'lı gerekse '70'li yıllardaki büyük kitlesel çalkantılar döneminde, her seferinde ilk hareketlenen işçiler oldular. Dahası bu hareketliliği en son ana kadar koruyan da yine onlardı. (12 Mart'ı 15-16 Haziran Direnişi, 12 Eylül'ü ise geniş çaplı işçi grevleri öncelemiştir.) İçinde yaşadığımız yeni dönemde (12 Eylül sonrasında) ilk hareketlenen ve halen bunu sürdüren de bir kez daha işçiler oldular.

Bununla birlikte sınıf kitlelerinin bu mücadeleler içinde kendiliğinden kazandığı belli deneyimler dışında, sınıf hareketinin biriktirdiği ve bugüne aktardığı elle tutulur siyasal ve örgütsel kazanımlar yoktur. Devrimci bir önderlikten her zaman yoksun kalan, örgütsel planda sendika bürokratlarının, siyasal planda reformist ve sosyal-reformist partilerin denetiminden çıkamayan ya da pek az durumda çıkan mücadelelerden bundan fazlası da beklenemezdi doğal olarak.

* * *

Hoşnutsuzluğu ve huzursuzluğu günden güne çoğalan proleter kitleler şu günlerde yeni bir hareketlenme içindedirler. Sermayenin ardı arkası kesilmeyen saldırıları sınıf hareketine yeni bir ivme kazandırmaktadır. Bu koşullar içinde hareketimiz sınıf hareketinin devrimci önderlik ihtiyacını karşılayacak bir gelişme düzeyine, ki bu parti demektir, bir an önce ulaşmak zorundadır.

EKİM'in ortaya çıkışında küçük-burjuva örgüt ve parti anlayışının eleştirisi özel bir yer tutmuştur. Bu eleştiriden süzülmüş en temel sonuçlar I. Genel Konferansımızın parti sorununa ilişkin metninde en özlü biçimde formüle de edilmiştir. Parti sorununda temel adımları gerçekleştirmek acil sorunu ve sorumluluğu ile yüzyüze olduğumuz bir sırada bu metindeki perspektifi yeniden yeniden incelemek, tartışmak, sindirmek ve önümüzdeki somut gelişme süreçlerini buradaki genel esaslar ışığında düşünmek ve planlamak büyük önem taşımaktadır. Bu metinde sınıfın devrimci öncüsü olarak partinin ideolojik, sınıfsal ve örgütsel kimliği birbirleriyle organik bağlantıları içinde ve bir bütün halinde sunulmuştur. Aynı metin, sol hareketin geçmişini ve bugünkü somut durumunu da genel çizgiler içinde irdeleyerek, sınıfın devrimci öncüsünü yaratmak sorumluluğunun neden Ekimci komünistlerin omuzlarında bulunduğunu da ortaya koymuştur.

MK, tüm örgütü, tüm örgüt birimlerini, saflarımızda mücadele eden tüm komünist militanları hareketimizin bu temel belgesini yeniden ve özel bir dikkatle incelemeye çağırmaktadır. Buradaki esasların derinlemesine kavranması, partileşme sürecimizin başarıyla ilerletilmesine ilişkin görevlerimizin kavranmasını ve gerçekleştirilmesini kolaylaştıracaktır.

Parti öncesi bir komünist örgütün partileşme süreci, esası itibarıyla bir nitelik geliştirme sürecidir. Parti düzeyine ulaşmak, bir niceliği çoğaltmaktan çok bir niteliği yaratmak ve geliştirmek sorunudur (ki bu süreç kendi niceliğini de kaçınılmaz olarak kendisiyle birlikte üretecektir). Nitelik kendini ideolojik-politik açıklık ve sağlamlıkta, örgütsel

oluşumda, kadrolaşmada, politik faaliyet kapasitesinde, ve kuşkusuz, proleter kitleleri etkileme, harekete geçirme ve onlara başarıyla önderlik etme yeteneğinde gösterir.

Parti düzeyine ulaşabilmek için öncelikle temel ve taktik sorunlara ilişkin olarak teorik-ideolojik perspektiflerimizi oluşturmak ve geliştirmek durumundayız. Küçük-burjuva devrimciliğini karakterize eden kendiliğindenci ve dar pratikçi gelenek bu temel sorunun anlamını ve önemini gereğince değerlendirmede ciddi karışıklıklara yolaçmıştır.

Bugünün Türkiye'sinde iki temel olgu yan yanadır. Bir yanda devrimci bir önderlikten yoksun yığınların kendiliğinden eylemi, öte yanda yığınlara önderlik etmek iddiasındaki çok sayıda "öncü" grubun kendiliğindenci faaliyeti. İkinciler birinciye önderlik etmek iddiasındadırlar. Oysa önünden ötesini doğru dürüst göremeyenler olarak kendileri önderliğe muhtaçtırlar.

Türkiye devrimci hareketinde kendiliğindenciliğin temel bir zaaf, geleneksel bir kimlik olduğunu hep vurgulayageldik. Ne var ki devrimci hareketin şu içinde bulunduğumuz evresi perspektifsiz çalışma, demek oluyor ki kendiliğindencilik bakımından geçmiş hiçbir dönemle kıyaslanamayacak boyuttadır. İşin dikkate değer olan yanı, kitlelerin pratik eylemindeki her gelişmenin sol hareketin saflarında dar pratikçiliğin güç ve meşruluk kazanması biçiminde yankılanmasıdır. Oysa öncü kimlik bunun tam tersi bir kavrayış ve tutumda ifadesini bulur. "Yığınların kendiliğinden kabarışı ne kadar büyük ve hareket de ne kadar yaygın olursa, sosyal-demokrasinin teorik, siyasal ve örgütsel çalışması için daha yüksek bir bilinç göstermesi gereği de o ölçüde artar." (Lenin, Ne Yapmalı?)

Komünist partisi, sınıfın **bilinçli** öncüsüdür. Öncü müfreze kavramı, öncelikle bu nitelikte ifade bulur. Bilinçli öncü, devrimci teori ile silahlanmış, proletarya hareketinin temel ve taktik sorunlarında açıklığa kavuşmuş, harekete kavuzluk etme, yol gösterme yeteneğine sahip öncü demektir. Bu düzeye ulaşamayan, bu vasfı kendi için bir kimlik haline getirmeyi başaramamış olan bir örgüt, doğal olarak ortaya bir önderlik kapasitesi koyamaz. Hareketin ardından sürüklenmek akibetinden de kurtulamaz. Lenin'in sözleriyle, öncü savaşçı rolünü ancak en ileri teorinin klavuzluk ettiği bir parti yerine getirebilir.

Komünistler parti inşa sürecinin bu yönüne başından itibaren haklı bir özel ilgi gösterdiler. Bunun nedeni yalnızca onsuz bir öncü kimlik düşünülemeyeceği basit gerçeği değildi elbet. Bu sorunun taşıdığı büyük önem içinden geçmekte olduğumuz özel tarihsel dönemle de sıkı sıkıya bağlantılıdır.

Türkiye devrimci hareketinin 12 Eylül'ü izleyen yıllarda içine düştüğü ve halen de yaşamakta olduğu derin ideolojik karmaşa yeterince açık bir olgudur. Fakat bunu tamamlayan ve ona yeni boyutlar katan bir öteki temel olgu, dünya ölçüsündeki büyük ideolojik kargaşadır. Dünya ölçüsünde bir bütün olarak devrimci harekete bir ideolojik karışıklık egemendir. Bunun anlamı, tarihsel nedenleri ve ortaya çıkardığı görevlerin kapsamı üzerinde de komünistler bir çok vesileyle (bu arada parti sorunu üzerine yukarıda anılan temel belgede) durmuşlardır. Doğal olarak kendi önlerinde duran teorik gelişme görevlerine de bu çerçevede yaklaşmışlardır.

Denebilir ki teorik gelişme sorununun özel önemi ve genel kapsamı üzerinde saflarımızda bugün genel bir açıklık egemendir. Bu elbette bir üstünlüktür. Ne var ki, bu üstünlüğü tersten tamamlayan ve aşılamadığı ölçüde parti kimliği kazanma sürecimizi zaafa uğratan bir ciddi tutarsızlığımız da var. Saflarımızda bir çok yoldaş teorik-ideolojik gelişme süreçlerimizi şaşırtıcı bir edilgenlikle izlemektedir. Yazı ve incelemelerimiz şöylece bir okunmakta, bununla yetinilmektedir. Onların dikkatle, yeniden yeniden ve anlaşılmasını kolaylaştıracak ek kaynaklarla inceleme tutumuna nadiren rastlanmaktadır. Marksist-leninist teorinin esaslarını, bunları içeren klasik metinleri inceleme ve kavrama çabası da aynı şekilde son derece sınırlıdır. Marksist-leninist olmak iddiasındaki insanların kendi dünya görüşlerinin temel kaynaklarına bu ilgisizliğini anlamak mümkün değildir. Dahası var. Buradaki her zayıflık ya da yetersizlik, hareketin ideolojik çizgisini doğru kavrama, özümleme ve yaratıcı bir biçimde pratiğe uygulama çabasını da zora sokar. Hatta denebilir ki olanaksız kılar. Somutta da böyle olmaktadır. Tasfiyeciliğe kolay kapılan bir takım unsurların yalnızca devrimci kişiliklerindeki zayıflıkların değil, fakat aynı zamanda Marksizm-Leninizmin devrimci

teorisi alanındaki bilgisizliklerinin de kurbanı olduklarını unutmamak gerekir. *'94 Dönemeci* yazısının ideolojik kavrayışı derinleştirmeye, örgütte bir bütün olarak ideolojik düzeyi yükseltmeye çağrısı bu açıdan nedensiz değildir. Bu sorun başarılı bir gelişme sürecinin temel koşuludur ve zaten ilgili metinde de sorun böyle konulmaktadır.

Hiç bir abartmaya düşmeksizin denebilir ki, marksist-leninist dünya görüşünün genel esaslarını bilmeyen, Marx ve Lenin'in teorinin temel sorunlarına ilişkin eserlerini inceleyip kavramayan bir kimsenin, hareketimizin ideolojik çizgisini doğru anlaması ve bunu uygulama yeteneği göstermesi olanaksızdır. Böyle bir kimsenin EKİM yandaşlığı biçimseldir ve her türlü aykırılığın (bu arada "kan uyuşmazlığı"nın) da temel nedenlerinden biridir.

Bu sorun, parti düzeyi kazanma süreci içinde ve bizzat bu düzeyi kazanabilmek için hızla aşmamız gereken temel bir zaafı oluşturmaktadır. Partinin bilinç ve önderlik düzeyi elbette tek tek kadrolarının düzeyine indirgenemez. Ama kuşku yok ki bundan ayrı da düşünülemez.

* * *

Partileşme sürecimizin örgüt cephesi bugün güçlü ve zayıf yönleri birarada içeriyor. EKİM, Türkiye devrimci hareketinin geçmiş deneyiminden çıkardığı sonuçları da gözeterek ihtilalci bir örgüt yaratma sorununda tavizsiz davrandı. Bu alanda her türlü kolaycılığı reddetti. Her şart altında varlığını koruma yeteneğinde, siyasal faaliyetini kesintisiz olarak sürdürebilen, bu sürekliliği profesyonel bir omurgayla güvence altına almakla kalmayan, onu fabrika hücreleri tabanına, bu biricik sağlam zemine oturtabilen bir örgütsel niteliğe ve gelişme düzeyine ulaşmayı, kendisi için şaşmaz bir hedef olarak benimsedi. Böyle bir örgütsel yapıyı inşa edebilmek için her türlü güçlüğün üstesinden gelmek karalılığı gösterdi. Legalist-tasfiyeci cereyanlara karşı kesintisiz bir mücadele yürüttü ve bu cereyanın içimizdeki yankılarını kararlılıkla tasfiye etti. Polisin yoketme çabasını boşa çıkardı ve aldığı kısmi darbeleri hızla onarma iradesi ve yeteneği gösterdi.

Eski örgütlerin dağıldığı ve tasfiye olduğu bir dönemde, ihtilalci bir illegal örgüt inşa etme bilinç ve kararlılığı ile ortaya çıkan ve kısa zamanda böyle bir örgütlenmenin ilk temellerini atarak ona süreklilik kazandıran, bu nispeten kısa zamana bu arada iki örgüt konferansı da sığdıran EKİM'in, örgütsel gelişme alanındaki göreli başarısı yeterince açık olmalı. Herşey bir yana, legalizmin moda olduğu bir dönemde, bugün 96. sayısı çıkmış bulunan ve bir yılı aşkın bir süredir 15 günlük periyodlarla yayınlanan bir Merkez Yayın Organının kesintisiz yayın faaliyeti (ki bunun Türkiye'de başka bir örneği de yoktur), örgütsel düzeyimiz ve deneyimimiz konusunda bir fikir verebilmektedir. Örgütümüz polisin tüm saldırılarına rağmen siyasal faaliyetini illegal araç ve yöntemlerle (bildiri, afiş, pul, broşür vb.) sürdürmede de önemli bir deneyim elde etmiştir. Kadrolarını bu tür bir pratik etkinlik içinde yetiştirmektedir. Partinin illegal örgütsel temeli ve faaliyeti için küçümsenmemesi gereken bir ön birikimdir bu.

Ne var ki, örgüt alanı, daha sonra belli yönlerini daha somut irdelemeyi düşündüğümüz yoğun bir yetersizlikler ve zaaflar alanıdır da bizim için.

Bir kere örgütsel mekanizmamız henüz çok dar ve daha da kötüsü oturmuş olmaktan uzaktır. Darlığı çalışma bölgelerinin sınırlılığı anlamında kullanmıyoruz. Bu elbette var. Örgütümüz yıllardır Türkiye'nin belli başlı sanayi kentlerinde çalışma yürütmektedir. Polisin darbelerine ve tasfiyeciliğin tahribatlarına rağmen bu çalışma bölgelerinde varlığımızı korumak, ya da yeniden var etmek ısrarı ve başarısı gösterilmiştir. Ne var ki gelinen yerde artık örgütsel varlığımızı ikinci dereceden önemli bazı başka sanayi kentlerine doğru geliştirmek görevi ile yüzyüzeyiz.

Fakat darlığı asıl olarak mahalli örgütlerimizin örgütsel mekanizmalarını alta doğru geliştirmek ve siyasal faaliyeti kolaylaştıracak yan ya da çeper örgütlenmeler yaratmak alanındaki yetersizlikleri anlamında kullanıyoruz. Bu yetersizlik bir güç yetersizliği değildir işin özünde. Hareketimizin elinden bugüne dek hayli kabarık sayıda insan geçti. Fakat bunlardan yeterli ölçüde kadrolaşmayı başaramadığımız ölçüde, örgütsel organizasyonumuzu geliştirmede çok yetersiz kaldık. Bugün daha alt birimlerle ya da yan ve çeper örgütlenmelerle yürütebileceğimiz bir çok pratik işi yönetici komiteler eliyle yürütüyoruz. Doğal olarak bu komitelerin kendi asli politik-örgütsel alanları ve

faaliyetleri üzerinde yoğunlaşmalarını engelliyor. Buna ek olarak, örgütsel omurgamızı gündelik olarak polis saldırısı riski ile yüzyüze bırakıyor. Belirtmeye gerek yok ki, bu tür bir organizasyon ve dolayısıyla çalışma tarzı gerçekte bir amatörlük göstergesidir.

Bu zaafın kendisi -kuşkusuz tek etken olarak değil- beraberinde bir oturmamışlığı da getiriyor. Sürekliliğini uzun süre koruyabilen komitelerimizin sayısı hayli sınırlıdır. Sık sık yapılan ve elbette bir sağlıksızlık göstergesi olan değişiklikler, deşifrasyon ve polis saldırıları, bu arada tasfiyeciliğin yol açtığı kayıplar, bunun başlıca nedenleri arasındadır. Ne var ki bunlar daha çok biçime ilişkin nedenlerdir. Oturmamışlığın gerisinde asıl olarak, organ çalışmasının ele alınışı, iç işleyiş ve denetim, disiplin, işbölümü ve kollektivizm, tüm bunları bir arada kesen ideolojik kavrayış düzeyi gibi daha temelli ve öze ilişkin nedenler vardır.

Bir bütün olarak ele alındığında, örgütte devrimci iç yaşamın geliştirilmesinde ve pekiştirilmesinde de önemi küçümsenemez zayıflıklar vardır. Örgüt iç yaşamının gündelik yaşamın her anını ve alanını kapsayacak şekilde sürekli devrimcileştirilmesi temel bir sorundur. Saflarımızdaki her kadro yaşamının tümünde, her anında ve her sorununda bir komünist devrimci gibi düşünebilmeli, davranabilmeli ve yaşıyabilmelidir. Proleter devrimci dünya görüşü onun kişiliğine sinmeli, tüm yaşamını şekillendirmelidir.

Elbette bunun başarılması kişilerle ilgili bir sorun olmaktan öteyedir. Bu alanda başarı örgüt yaşamının ele alınışı ve düzenlenişi ile olanaklıdır. Değerlerin oluşturulması ve yerleştirilmesi, ilke ve kurallarda titizlik, disiplinin gereklerinde tavizsizlik, sürekli ve karşılıklı (üstten alta ve alttan üste) denetim, eleştiri-özeleştiri silahının etkili kullanımı, bütün bunlar örgüt yaşamını devrimcileştirmenin yöntemleri ve mekanizmalarıdır.

Bugün örgüt yaşamımızda ciddi bozukluklar var. Küçük burjuvazi, düşünüş ve davranış biçimleriyle, değerleriyle, ruh haliyle, saflarımızda küçümsenmemesi gereken önemli mevzilere sahip. Bazı kişilerin şahsında umulmadık zayıflıkların şu veya bu vesileyle açığa çıkması bu çerçevede kavranmalıdır. Bunu ilgili kişilerle ilgili ve onlarla sınırlı bir olgu saymak kendini aldatmaktır. Onlar sadece bu zaaflar sayesinde kişiliğini yaralamış ya da tüketmiş uç örnekler sayılmalıdır. İç yaşamımızdaki bozukluklara karşı sert ve uzlaşmaz bir savaş proleter öncü kimliği kazanma sürecimizin ayrılmaz bir parçasıdır.

Gündelik politik faaliyetlerimiz bu haliyle son derece yetersiz olduğu gibi tek yanlıdır da. Bu yetersizliği daha sonra çeşitli yanlarıyla irdeleyeceğiz. Şimdilik bunun, gerek kapsamı ve içeriği, gerek hızı ve yoğunluğu, gerekse de ulaştığı alanlar bakımından oldukça yetersiz bir faaliyet olduğunu hatırlatmakla yetinelim. Perspektif zayıflığı ve atalet bunun bir nedeniyse, iller ve birimler düzeyinde hızlı, yoğun ve sürekli bir faaliyeti olanaklı kılacak bir teknik donanımı halen de sağlayamamış olmak bunun öteki bir temel nedenidir. Merkezi olarak hazırlanan ve sunulan propaganda-ajitasyon araçlarına bağımlılık, bununla yetinme tutumu, aklın alacağı bir şey değildir. Büyük ölçüde bununla sınırlı kalan bir faaliyet il komitelerinin temel bir alanda işlevsiz kalması anlamına gelir.

Siyasal faaliyetimiz aynı zamanda tek boyutludur da. Şu anlamda ki, büyük ölçüde genele hitap eden "dışardan" bir faaliyet durumundadır. Oysa genele hitap eden bir faaliyeti belirlenmiş somut birimler (fabrikalar) üzerinden yürüyen "içerden" bir faaliyetle tamamlamak durumundayız. Bu ikincisinde elle tutulur adımlar atılamadıkça, kitlelerle bağlarımızı geliştirme, onları eyleme yöneltme, ya da eylem içindekilere müdahale etme olanağını bir türlü bulamayız. Herşey bir yana bunun maddi ortamından bile yoksun kalırız.

Bu bizi partileşmenin bir başka temel boyutu olan sınıfla birleşme ve öncüyü sosyalizme kazanma sorununa getiriyor ki, bunu örgüt ve siyasal çalışmanın bir dizi öteki sorunuyla birlikte ayrıca ele alacağız.

İşçi Sınıfı Devrimin ve Sosyalizmin Kızıl Bayrağı Altına!

Sınıf hareketiyle müdahale sürecinde birleşmeliyiz

Gelecek... Geliyor... Derken işçi sınıfı hareketi güçlü bir politikleşme potansiyeli taşıyarak ilk dalgalar halinde gelmeye başladı bile. Bu kadarı sermayenin yeni saldırı paketine ilk tepki, bir ilk cevaptır. Yeni dalga henüz tümüyle su yüzüne çıkmış değil. Yine de Karabük, Zonguldak, Cibali, Petlas, Haliç, Camialtı, Bomonti işçilerinin eylemleri yeni dalganın güçlü ve yaygın olduğunu yeterli açıklıkta göstermektedir. 1 Mayıs gösterilerine geniş çaplı katılım bunun bir başka göstergesidir.

Bu ilk hareketlilikleri, verili bilinci, örgütlülüğü ve eylemiyle sınırlı bir değerlendirmeye tabi tutmak büyük bir yanılgı olacaktır. Bu tür bir değerlendirme tarzı bir tür siyasal miyopluktur. Mevcut koşulları kavrayamamaktır. Hareketin taşıdığı güçlü dinamizmi görememektir. Kitle hareketinin gelişim diyalektiğini kavrama yeteneğinden yoksun olmaktır. Böyle bir yaklaşım, mevcut koşullara teslimiyet devrimci sorumluluk ve yükümlülüklerden kaçış demektir.

Hareketin yaygınlaşma potansiyeline ve dipteki dalganın gücüne bakıldığında, akibetinin de çok büyük ölçüde önderliğinin niteliği ve çapına bağlı olacağı söylenebilir. Düzen esneme imkanlarından yoksundur ve taviz vererek hareketi bloke etme imkanlarına sahip değildir. Tersine açılan paketlerle zaten kitleler tümden sık boğaz edilmek istenmektedir. Bu durumda iki yol vardır. Ya düzen devrimci bir önderlikten yoksun yakaladığı bu yeni dalgayı terörle bastırma ve ezme yoluna gidecektir. Ya da işçi hareketi dalgası yükselerek düzenin saldırılarını püskürtecek ve bu kez devrimci bir önderlikle birleşmede mesafeler alarak yeni bir merhaleye ulaşacaktır. Kuşkusuz bu ikincisi kendiliğinden bir gelişmeyle sağlanacak bir şey değildir. Komünistlerin ve devrimcilerin öznel çabaları bu süreçte belirleyici bir rol oynayacaktır.

Hareketimiz '94 yılını "dönemeç yılı" ilan etti. Yeni dalga bu açıdan bulunmaz bir şanstır. Zira partiye ulaşmada temel halkalardan biri olan sınıfla birleşmek ve öncü kesimi devrimci sınıf örgütü çatısı altında birleştirmek alanında büyük olanaklar demektir.

Bu dalga, komünist hareketle işçi hareketinin politik birliğini kolaylaştıracağı gibi, tabiatıyla işçi sınıfıyla organik bağlar kurma görevinde de, durgunluk dönemlerinde büyük güçlükler ve nispeten daha uzun bir zaman diliminde alınabilecek mesafeyi, yoğun bir emekle ama daha kısa bir süre içerisinde alma imkanı demektir.

Hareketimizin önderlik kapasitesini ortaya koyması ve siyasal faaliyette yetkinleşmesi için önemli bir zemin oluşmaktadır. Propaganda görevi ve dağıtım ihtiyacıyla koşullanan ve artık hemen her yoldaşın yakındığı bu çalışmanın dar sınırlarını parçalamak, yetenekleri açığa çıkarmak, sınıf hareketinin ihtiyacı olan yeterlilik ve yetkinliğe bir an önce ulaşmak hem zorunlu ve hem de bu zemin üzerinde nispeten daha kolaydır. Artık çok şey sınıf devrimcisinin göstereceği basirete, sergileyeceği yaratıcılık ve yeteneğe, tutturacağı önderlik düzeyine bağlıdır.

Hareketimizin siyasal perspektiflerini doğru ve sağlam kavramak başarı için birinci koşuldur. Bunu tamamlayacak ikinci koşul ise, bu perspektifleri yaşama geçirmek üzere silkinmek, geçmiş çalışma alışkanlığının biriktirdiği tozu silkeleyip atmak, hırsla işe koyulmaktır. Sınıf örgütünü sınıf partisine taşıma şaşmaz perspektifimiz olmalıdır.

Aksayanı hızla gidermeli, müdahalede yaratıcı ve seri olmalıyız

Olayların gelişimi bir kez daha komünistlerin tarihsel sorumluluğunu öne çıkarıyor. Yeni dalgayı potansiyel bir şans olmaktan çıkartıp başarının somut zemini haline getirmek sorumluluğuyla yüzyüzeyiz. Bu sorumluluğu yerine getirmek ise, pratik çalışma alışkanlığı ve işleyişte, bakış ve yönelişte, inisiyatif ve yaratıcılıkta, nihayet politik kimlik ve kişilikte geçmişi aşmak, yeni dönemin ihtiyacına cevap verecek bir tarzda hazırlanıp işe koyulmakla mümkündür.

Dar pratikçiliği hızla aşmak zorundayız. Çalışma yöntemlerinde zenginliği yakalamayı, araçlarda çeşitliliği gözetmeyi ve yaratıcılığı geliştirmeyi, müdahalede seri davranmayı ve hedefe varmada sonuç alıcı bir tarzı egemen hale getirmeyi başarmak

durumundayız.

Bu nedenle mevcut çalışma tarzını eleştirel bir değerlendirmeye tabi tutmak, geleceğe dönük sonuçlar çıkartmak ve bunları yeni dönemde gözetmek durumundayız.

Her dönemin kendine özgü ihtiyaçları ve bu ihtiyaçları karşılayabilecek güç birikimi vardır. Ya da daha doğru ve anlaşılır bir ifadeyle ihtiyaçlar mevcut güç ve imkanların en rasyonel düzenlenişiyle karşılanır. Verili koşul ve imkanlardan hareketle sözkonusu güçler hedefe uygun tarzda, belirli bir çalışma düzeni ve disiplini içinde seferber edilir. Bu giderek kendi içinde bir tarz yaratır. Ne var ki, bu tarz gerçekten sonuç alıcı bir işleve sahipse, sonuçta ulaşacağı bir doyum noktası da vardır. Bu, hedefe belli ölçülerde ulaşılmış bulunulan noktadır. Bu andan itibaren güç birikiminin yönü yeni ve daha ileri hedeflere yöneltilmez ve bu hedeflere uygun bir çalışma düzenine geçilmezse, eski tarz bir statüko haline gelir ve gelişmenin önünde bir engele dönüşür. Sözünü ettiğimiz aşama, devrimci örgüt ve kadrodaki dinamizmin kendini bir yenilenme gücü olarak gösterdiği andır. Oluşmuş ya da oluşmaya yüz tutmuş statüko parçalanır. Hareket yeni kanallara doğru yol alır.

Kendi gerçekliğimize baktığımızda bugün tam da böyle bir aşamada olduğumuz söz götürmez bir gerçektir. İlkin, hareketimizin kendi doğrusal gelişmesi, geride bıraktığı sürecin biriktirdiği imkanlar açısından; ikinci olarak, olayların gelişim seyrinin ortaya koyduğu, hızlı gelişmelerin ortaya çıkarttığı görevler bakımından böyledir.

Dün daha çok bir çevreydik. Bugün artık bir örgütüz. Dün çok büyük ölçüde bir propaganda ve dağıtım örgütü durumundaydık. Bugün bu aşamayı kesin bir şekilde geride bırakmak, politik perspektiflerimizi politik-pratik önderlik yeteneğiyle birleştirmek sorumluluğuyla yüzyüzeyiz. Dün iğneyle kuyu kazmak durumundaydık. Gelinen yerde kazma ve kürekle yol almak durumundayız.

Geçmişte büyük ölçüde bir propaganda ve dağıtım örgütü oluşumuzun anlaşılır nedenleri vardı. Koşullar bizi buna zorluyordu. Güç ve imkanlar ancak bu sınırlar içerisinde az-çok doyurucu bir çalışmaya yetiyordu. Öncelikle, eldeki güçlerle işçi ve emekçilere kendimizi tanıtmak, politik şiar ve hedeflerimizi iletmek zorundaydık. Bu yapılmadan sınıf hareketiyle politik bağlar kuramaz, politikleşmiş kadro ve kadro potansiyeli çevresi yaratamazdık. Bu bir zemin döşemeydi. Kendimize özgü bir tanımla, bu zemini biz ancak bir „alan dövme"yle döşeyebilirdik. Nitekim gerçekleşen de budur. Eldeki güç ve imkanlar çok büyük ölçüde böylesi bir çalışmanın ihtiyaçları için düzenlenmişti. Çalışma tarzı buna uygun şekilleniyor, eldeki imkanlara kendiliğinden bu gözle bakılıyordu. (Belirtmeye gerek yok ki, son söylenen aynı zamanda bir zaafı da ifade ediyor).

Tam da bu sayede belli başlı çalışma alanlarında işçi ve emekçiler nezdinde bilinen, tanınan bir hareket olabildik. Belirtmeye gerek yok ki, bu pratik çalışmamızın tüm kapsamı değil ama belirgin bir özelliğidir.

Propaganda-ajitasyon ve araçlarını yığınlara ulaştırma görevi bugün artık hareketin doğal bir refleksidir. Aynı anlama gelmek üzere, kazanılmış ve içselleştirilmiş bir mevzidir. Hareketimiz bu dönemde böyle bir mevzi kazanmakla kalmadı, ek imkan ve güçlere ulaştı. Taze kanla beslendi, safları giderek genişledi. Tecrübe birikimi arttı.

Şimdi artık yeni bir aşamadayız: Siyasal faaliyet kapasitesinde yetkinleşme, politik kimliği önderlik kimliğiyle bütünleştirme aşamasında. Özlü bir tanımla, yeni sürecimizin ilk hedefi, hareketimizin politik kimliğini işçi hareketine önderlik edebilecek, hareketin önderlik ihtiyacına cevap verebilecek bir düzeye taşıyabilmektir. Bu düzeyin kendisi partiden başka birşey değildir.

Kadroların yetkinleşmesi, örgütsel alanda güçlenmek ve gelişmek, faaliyete hız kazandırmak ve sürekliliğini sağlamak, sınıf ilişkilerinde hızlı gelişme göstermek, araç yol ve yöntemlerde zenginleşmek, yeni sürecin kavranması gereken temel pratik halkalardır. Ama belki de daha da öncelikli olan, geçmişten devralınan ve geriye çekici bir rol oynayan, sınıf devrimciliği kimliğine yabancı alışkanlıkların gücünü kırmaktır.

Kuşkusuz bu sihirli bir değneğin dokunmasıyla başarılacak birşey değildir. Gelişme dinamizmi ile geriye çekici olan alışkanlıkların gücü arasındaki ideolojik, politik-örgütsel ve pratik bir çatışma ve hesaplaşma sorunudur.

Statükoculuk, klişeleşmiş kalıplara hapsolan davranış biçimi, dar pratikte ısrar, riskten kaçınma, tüm bunlar aynı zamanda kendinden memnun bir ruh halinin ifadesidir. Bütün bunlar devrimci bir örgüt için büyük bir tehlikedir. Bir örgüt devrimci kimliğini korumak ve hedefleri doğrultusunda şaşmaz bir biçimde ilerlemek istiyorsa, bunların kökünü kazımak zorundadır.

Güney Afrika: ANC rejimle bütünleşti
Sorunlar sürüyor, mücadele de sürecek

Apartheid'in "tasfiye" süreci 26-28 Nisan tarihli genel seçimlerle tamamlanmış oldu. Dört yılı kapsayan bu süreç, Apartheid'e karşı mücadelenin sembolü Nelson Mandela'nm 11 Şubat '90 günü serbest bırakılması, ırkçı beyaz iktidar ve ANC yönetimi arasında yürütülen pazarlıkları onaylayan 17 Mart '93 referandumu, ardından 22 Nisan '93'de parlamento tarafından kabul edilen yeni anayasa taslağı ve nihayet zenci çoğunluğun ilk kez oy kullandığı 26-28 Nisan '94 genel seçimleri aşamalarından geçti.

Bu süreç sonunda ANC, bir ulusal kurtuluş hareketi olarak öncellerinden daha kötü koşullarda misyonunu tamamlamış oldu. ANC, Mandela'nm serbest bırakılmasından sonra ırkçı rejimle başlattığı pazarlıklar sürecinde, Güney Afrika halkının on yıllar sürmüş olan mücadelesine ihanet etti. Bu mücadelenin programında öngörülen taleplerden tamamen vazgeçti ve karşılığında içeriği boşaltılmış, kof bir hükümet makamına ortaklık elde etti.

Yüzbinlerce şehit veren zenci halkın ırkçı rejime karşı görkemli ve cesur mücadelesinin nihai hedefi oy hakkı elde etme veya sözde yasal eşitlik sağlama değildi. Mandela ve De Klerk pazarlık masasında Apartheid'in "tasfiyesini" planlarlarken Güney Afrika'da 14 bin kişi katledildi. Toplam nüfusun % 13'ünü oluşturan beyazların sınırsız diktatörlüğüne ve ayrıcalıklarına dayanan insanlık tarihinin bu en iğrenç rejimi, emperyalizmin ve dünya gericiliğinin şartsız desteği sayesinde uzun dönem ayakta kalmayı başarabildi. Bunun başlıca sırrı şiddettir. Sadece son otuz yıl içinde bir buçuk milyon insan katledilmiştir! Buna rağmen muhalefet tasfiye edilemedi, tersine gün geçtikçe güçlendi, yeni mevziler elde etti, dünya halklarının desteğini aldı, sempatisini kazandı.

Egemen sınıfların başvurdukları en vahşi şiddet yöntemlerine rağmen mücadele dinamiklerinin canlı kalması ve kitle desteğinin korunması, ırkçı rejimin ensesinde demoklesin kılıcı durumdaydı. Güney Afrika'nın dünya kapitalist sistemi açısından önemini belirtmeye gerek yok. Dolayısıyla, Apartheid'in geleceği sadece De Klerk ve danışmanlarının, değil kapitalist dünya sisteminin egemenlerinin başta gelen endişelerinden birisiydi.

Apartheid'in geleceğini teminat altına almanın sihirli bir reçetesi yoktu. Tek başına şiddetin kalıcı bir çözüm olmadığı uygulayanlar da kabul ediyorlardı. Dolayısıyla tek çıkış yolu, riskleri asgari düzeyde tutarak, zenci çoğunluğun elit kadrolarını, embriyon düzeydeki zenci burjuvaziyi iktidara ortak etmekti. Nihayet yapılan ve adına da Apartheid'in tasfiyesi denilen oyun budur. Apartheid'in "tasfiyesinin" zamanlaması bir tesadüf değildir. Dünya devrimci hareketinin büyük bir gerileme sürecine girdiği bir dönemde hazırlıkları yapılan Apartheid'in "tasfiyesinin" ilk pratik adımı Mandela'yı konforlu bir cezaevine nakletmek ve Sovyetler Birliği'nin çökünce serbest bırakmak oldu.

Mandela'nm serbest bırakılması ile resmen başlatılan süreç bu ülkedeki başta ANC olmak üzere tüm devrimci güçleri ideolojik ve programatik düzeyde tasfiye etme sürecidir. Örneğin Mandela serbest bırakıldıktan sonra kitleye hitaben yaptığı ilk konuşmada; *"silahlı mücadeleye devam etmekten başka seçeneğimiz yoktur. Mücadeleyi bütün cephelerde yoğunlaştırmanın zamanıdır. Şu anda bu mücadeleyi terk etmek gelecekteki nesillerin affetmeyecekleri bir hata olacaktır"*, diyordu. 1955'te kabul edilen ANC'nin programının ekonomik bölümünde ise şunlar yeralıyordu: *"ülkemizin ulusal zenginliği halka devredilecektir (...) maden zenginlikleri, bankalar, tekel konumundaki sanayi kuruluşları devletleştirileceklerdir, tüm diğer ticari ve sanayi kuruluşları denetim altına alınacaklardır (...) ve tüm topraklar açlığı ve toprak ihtiyacını ortadan kaldırmak için köylüler arasında paylaştırılacaktır"*.

Irkçı rejimle yürütülen pazarlıklarla eşgüdümlü olarak silahlı mücadele oy kullanma hakkı ile; maden, tarım, sanayi ve mali sektörler için öngörülen kamulaştırma programı ise neo-liberalizmin piyasa ekonomisiyle takas edildi.

"Devletleştirmeler temel araç olarak değerlendirilmemelidirler. Önce gerçeği kabul etmek zorunda kaldık. Şimdi devletin temel sektörlerde çok önemli bir rol oynaması gerektiğini savunmaya devam ediyoruz" diyen COSATU sendikalar konfederasyonu başkanı şöyle devam ediyor: *"Yabancı yatırımcıların herşeyden önce burada istikrarlı bir ortam bulmaları gerekiyor"*. Revizyonist Komünist Partisi yöneticisi Jeremy Cronin ise,*"Liberalizm, sosyalizm veya sosyal demok-rasi hakkında iyi tartışmalar yapmak*

mümkün", Güney Afrika'da, herşeyden önce, asgari bir demokratik sistem oluşturulmadan bunların hiçbirisi mümkün değildir", diyor.

ANC hükümet olmakla devlet iktidarının araç, yöntem ve olanaklarını kullanarak ekonomik ve toplumsal sorunlara çözüm getirebileceğini sanıyor. Ekonomide canlılık yaratmak için öngörülen büyük altyapı projelerinin yanısıra, 5 yılda bir milyon lojman inşa etmek, 12 milyon zencinin su hizmetini karşılamak, nüfusun % 75'ine elektrik hizmeti götürmek, 500 bin kişilik iş kadrosu açmak vs.

Mandela Avrupa başkentlerinde ve Amerika'da çok uluslu tekel temsilcilerine Güney Afrika'ya yatırım yapmaları için brifing verirken, De Klerk'le Nobel Barış Ödülü alma seyahatına çıkarken, ırkçı burjuvazi zenci kanıyla yıkanmış ganimetleri sağlama almakla meşguldü. Dört yıl boyunca her ne kadar dikkatler sürekli Apartheid'in tasfiyesine ilişkin aşamalar üzerinde yoğunlaştırıldıysa da, esas değişiklik başka alanlarda yaşandı. Irkçı rejim zenci çoğunluğu politik iktidara ortak etme perspektifi çevresinde radikal reformlar gerçekleştirdi. Politik iktidarın ekonomik alandaki tüm yetkileri tırpanladı.

Ekonominin can damarını oluşturan, iktidarın ekonomiye hükmetmek için yararlandığı ESKOM ve SASOL gibi belli başlı kamu işletmeler özelleştirildiler. Merkez Bankası politik iktidarın denetiminden çıkartılarak bağımsızlaştırıldı. Vergilendirmeden ve devletleştirmeden kurtulmak için yurtdışına kaçırılan sermaye astronomik rakamlarla ifade ediliyor. Diğer taraftan, herhangi bir devletleştirme ihtimali göz önünde tutularak, apartopar Avrupa'da oluşturulan yabancı naylon şirketlere devredildiler, onların birer acentasma dönüştürüldüler. Bunların başında ünlü Anglo-American ve Rembrandt geliyor.

Güney Afrika dünya kapitalist sisteminin itibarlı bir halkası ve aynı zamanda bir keskin toplumsal çelişkiler yumağıdır. Ekonomik kriterlere göre sanayileşmiş ve gelişmiş ileri bir ülke iken, sosyal kriterlere göre geri kalmış ülkeler kategorisine giriyor. Dış borçlanması makul sayılan, dünya altın ve stratejik önemdeki yeraltı maden rezervlerinin % 60'ına sahip, gelişkin ve çok yönlü bir sanayi yapısı olan Güney Afrika, kıtanın en zinde ekonomik ve mali gücüdür. 1989 verilerine göre Türkiye'de kişi başına düşen gayri safi milli hasıla 1370 dolar iken Güney Afrika'da 2470 dolardı. Güney Afrika'da kişi başına düşen ortalama gelir diğer komşu Afrika ülkelerine göre yedi kat yüksektir. Aynı yılın verilerine göre ulusal gelirde sanayinin payı % 44, hizmet sektörünün % 50 ve tarımın % 6'dır.

37,7 milyonluk nüfusun % 75'ini zenciler, % 13'ünü beyazlar, % 9'unu melezler ve % 3'ünü hintliler oluşturmaktadır. Zenciler ulusal gelirin ancak % 27'sini alıyorlar. Çalışır nüfusun % 64'ü zencilerden oluşmasına karşın kalifiye ve yarı kalifiye istihdam içindeki oranı % 15. Her dört zenciden biri işsiz, birisi de kaçak çalışıyor. Her beş zenciden ikisinin okuma yazması yoktur. Ortalama gelir dağılımı bakımından beyazlar zencilerden on kat daha fazla kazanıyorlar.

İşlenebilir topraklarının % 87'si 60 bin beyazın mülkiyetinde ve tarımsal üretiminin % 90'mı karşılıyorlar. Toplam nüfusun % 65'i elektrikten, 16 milyonluk kırsal nüfusun % 47'si içme suyundan yoksun. Örneğin zencilere ait 19 bin okul ve 17 bin sağlık ocağında elektrik yok.

Toplumsal çelişkilerin bu denli yoğun ve keskin olduğu bu ülkede ırkçı rejime karşı mücadelenin biriktirdiği devrimci toplumsal güç düzeni rahatlıkla sarsacak bir potansiyel demektir. On yıllar-dır ırkçı rejime karşı yürütülen savaşta sınanmış, mücadele dinamiklerini canlı tutmuş, korumuş bir toplumsal taban mevcuttur.

ANC önderliği kapitalist sisteme hatırı sayılır bir darbe vurma fırsatını bir hükümet koltuğu karşılığında pazarladı. Mücadelenin kazanımları bir kaç yıl içinde pazarlık masalarında ırkçı düzenin sembolik tavizlerine peşkeş çekildi. Keskin toplumsal çelişkiler düzeniçi çözüme feda edildi.

Ancak, yakında Mandela'nın devlet başkanlığında ve zenci bakanların çoğunluğuna dayanan bir hükümetle oluşturulacak yeni yönetim güçlü bir savaşım geleneği olan Güney Afrika halkını oyalamakta zorluk çekecektir. Seçim sonuçlarının açıklanmasıyla ANC şeflerinin başlattıkları şenlik kısa süreli olacaktır. % 60 civarındaki skorları bir zafer değil hezimettir. Yeni iktidar bir barut fıçısı üstüne oturuyor. Kısa sürede karşılaşacağı sorunların altında ezilmeye mahkumdur. Oy kullanıldıktan sonra bir zenci seçmenin, *"Hepimiz ANC'ye oy veriyoruz. Bunlar kardeşlerimizdir ve vaadedilmiş topraklar nihayet elde etmek için tek şansımızdır. Eğer ANC bize toprak ve iş vermezse bu kez ona karşı mücadele ederiz! Anne ve babalarımızın beyazlara karşı verdikleri savaşımdan daha da güçlü bir biçimde!"*, diyerek gelecek döneme ilişkin beklentisini ve düşüncesini açıklarken yeni sürecin başlıca özelliğini ve ülkedeki toplumsal ruh halini isabetlice özetliyor.

İtalya: Piyasa yöntemleriyle politika

Italya'da burjuva düzenin yıllardır yaşadığı istikrarsızlık ve bunalım yeni bir evreye girdi. Yüzbinlerce İtalyalı 25 Nisan günü Milano'da Musolini'nin faşist diktatörlüğünün yıkılışını 50. yılını kutladı. Bir kaç gün sonra ise Musolinici faşistlerin de içinde yeraldığı gerici-faşist koalisyonun önderi Silvio Berlusconi, İtalya'nın savaş sonrası 53. hükümetini kurmakla görevlendirildi.

Düzenin klasik partileri iflas edince, yerlerine bir kaç hafta içinde oluşturulan faşist güdümlü Berlusconi koalisyonu alternatif olarak sunuldu.

Seçimleri kazanan koalisyonun esas motor gücünü Berlusconi'nin "Haydi İtalya!"sı oluşturuyor. Burjuva politik yaşamda parti kurup yer edinmenin bazı koşulları vardır. İdeoloji, politik program, kadro, mali olanaklar ve karizmatik bir önder.

İtalya'daki son oluşumda işler başka türlü yaşandı. Karizmatik önder zengin iş adamı, "sosyalist" Craxi'nin yakın dostu, mafyanın bir kolu olan cinayet şebekesi P2 locasının 1816 numaralı üyesi Berlusconi'nin kendisi. Kadrolar binlerce kişinin çalıştığı Berlusconi'ye ait işyerlerini yöneten, özellikle iletişim sektörlerinde görevli maaşlı memurlardan oluşuyor. Partinin örgütsel işlevini Berlusconi'nin şirketlerinin ticari ağı karşılıyor.

Politik program da aynı mantığa uygun hazırlanmıştı. Toplumsal taleplerin iletişim uzmanları tarafından herkesçe anlaşılır basit bir dilde ve biçimde formüle edildikten sonra önerilen demagojik, asılsız ve popülist çözümler kitlelere bir reklam prospektüsü gibi dağıldı. Kitlelerin alım gücünün arttırılması, gelir dağılımında eşitliğin sağlanması, vergilerin düşürülmesi, bürokrasinin hantallığının ve etkinliğinin kırılması, mafyaya karşı mücadele, önümüzdeki bir yıl içinde bir milyon yeni iş kadrosunun açılması vs.

Propaganda araçları ise yine Berlusconi'nin sahip olduğu olanaklar; bunların başında önemli kitlesel iletişim işlevleri olan bir çok güçlü spor kulübünün yanısıra, İtalyanların % 50 oranında düzenli izledikleri üç televizyon kanalı, radyolar, günlük gazeteler, sayısız haftalık dergiler, aylık mecmualar vs. geliyor.

"Haydi İtalya!" örneğinde adeta ticari bir proje politik düzleme uygulanmıştır. Yani, Berlusconi'nin partisi bir tüketim maddesinin icadı, imalatı, tanıtılması ve pazarlanması yöntemlerinden hareketle ve esinlenilerek oluşturuldu. .Dolayısıyla, CNN patronu Ted Turner'in yıllardır ABD başkanlığı için beslediği hayali, Ros Perrot'un 1992'da ABD başkanlığına aday olmakla yapmaya çalıştığını İtalya'da Berlusconi gerçekleştirdi. Buna burjuva demokrasisi normları çerçevesinde bile seçim denemez. Formalite gereği inhsanlar sandık başına gitmiştir. Ancak yapılan modern bir iktidar darbesinden, sermayenin sivil bir darbesinden başka bir şey değildir. Bu darbede silahlar kullanılmamıştır, tanklar kavşaklarda mevzilendirilmemiştir, sıkıyönetim ilan edilmemiştir, kan dökülmemiştir ama sonuç farklı değildir. Şaibeli bir işveren servetini politik bir silaha dönüştürerek, bir avuç türedi şarlatanı yanma alarak, namlulardan kat kat daha etkili modern iletişim ve propaganda araçlarını kullanarak iktidarı gaspetmiştir.

Kaşarlanmış İtalyan politikacılar Berlusconi'nin demagojilerinin kısa sürede iflas edeceğini bekliyorlar. Geçmiş pisliklerinin unutulacağını ve tekrar iş başına gelmelerinin koşullarının oluşacağını hesaplıyorlar. Berlusconi'nin iflası ile birlikte yeniden itibar kazanacaklarını düşünüyorlar. Bu hesaplarında belki de yanılmıyorlardır.

İtalya'da Berlusconi koalisyonunun hükümet olması, seçimlerin kazanılmasında kullanılan stil, uygulanan yöntem ve araçlar bakımından burjuva düzen için bir yenilik oluşturuyor. Bu biçimsel yenilik burjuva düzenin köklü yapısal bunalımının bir göstergesidir. Bu yenilik borsada açık alım teklifi sonucu bir şirketin ansızın yutulması gibi, kudretli bir işverenin olanaklarını seferber ederek bir kaç haftalık bir hazırlık sonucu bir ülke-nin politik yaşamını ele geçirebildiğini kanıtlıyor. Fakat sorunun özünde, bu yenilik aktörlerinin şarlatanlığından ibarettir. İtalya'da ultra-liberalizmin arsız bir versiyonu Berlusconi şahsında iktidara gelmiş oldu. Başka bir ifade ile 80'li yıllarda İngiltere'de Thatcher'le, ABD'de Reagan'la başlatılan ultra-liberal dalganın "çok renkli" bir versiyonudur.

Büyük finans çevrelerinin ve spekülatörlerin desteklediklerı Berlusconi ultra-liberal bir ekonomik politika uygulayacaktır. Tekelleşme hızlanacak, sermaye öncelikle borsalarda spekülasyona yönelecek, emekçilerin sosyal kazanımları tırpalanacak, bu kazanımları şu veya bu ölçüde teminat altına almış olan yasal güvenceler kaldırılacak, kısacası toplumsal yapı ve ilişkiler sermayenin çıkarları gereğince biçimlendirileceklerdir. Amaçlanan budur. Ama sonucu sınıf mücadelesi belirleyecektir.

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Krizin tek sorumlusu kapitalizmdir

Uluslararası sermaye çevreleri, Türk sermaye devletinin derinleşen siyasi ve iktisadi krizin altından kalkabilmesinin yolunun yine çalışanlara acı ilacı içirmekle bulunabileceğini salık verdi. Gerek dünya kapitalizminin yaşadığı iktisadi krizin onun organik bir parçası olan Türkiye kapitalizmine yansıyan sonuçları, gerekse kendi yapısal bunalımı ve ulusal özgürlüğü için ayağa kalkmış kardeş Kürt halkına karşı sürdürülen savaşın sonuçları, sermaye devletini, uluslararası sermaye çevrelerince hazırlanan bu paketi uygulamaya zorladı.

Bu saldırı paketiyle ile 70 trilyonluk bir kaynak artırımı planlanıyor. Toplumun tüm bunlara sessizce katlanabilmesi için ise sermaye çevrelerinden de 80 trilyonluk bir kaynağın devlete aktarılacağı masalı uyduruluyor. Toplumun her kesiminin fedakarlıkta bulunduğunu kanıtlamak için de çeşitli kampanyalar başlatıldı. Güya bazı milletvekilleri ile bir restorant çalışanları birer maaşlarını devlete bağışlamışlar. İşçilere, emekçilere ve Kürt halkına baskıdan, zulümden ve sömürüden başkaca bir şey vermeyen bu düzenin bundan sonra da farklı bir şey vermeyeceği kesindir. Düzenin bu saldırılarına, karşı saldırı ile cevap vermek yerine bir de onu aylıklarımızı bağışlayarak mükafatlandırmamızı salık verenler, tüm insanlık özelliklerini yitirmiş aşağılık yaratıklardır. Bu krizin tek bir sorumlusu kapitalizmdir. Biz işçiler ve emekçiler, sorumlu olmadığımız bir krizin faturasını ödemek için fedakarlıkta bulunmak bir yana, tersine, bu dönemde mücadele bayrağını açıp kapitalizme karşı sosyalizm şiarı ile yola çıkmalıyız, ki bu çürümüş sistem insanlığa bu tür kötülükler yapamasın.

Sınıfı Alaaddinin sihirli lambasındaki herşeye kadir deve benzetiyorum. Onu o lambadan (burjuva ideolojisinden, sendika bürokrasisinden ve reformizmden) ve zincirlerinden kurtarıp, o muazzam gücü harekete geçirmeliyiz. Devrimci-demokrasinin bilinen durumu da gözönüne alındığında bu görevi yalnızca biz komünistlerin üstleneceği açıktır.

Önümüzdeki dönem gerçekleşmesi kuvvetli ihtimal toplumsal patlamalara gebe. Bu yönüyle biz komünistlerin ve politikalarımızın sınanacağı bir dönem olacaktır.

Y. İnanç

Pratik faaliyetlerde devrimci ilkesellik

İçinde bulunduğumuz '94 yılı, gerek hareketimiz ve gerekse çıkmaza giren burjuvazi için önemli bir yıl. Hareketimiz bu yılı parti inşa yılı olduğunu belirtmiştir. Daha önceki yıllara oranda devlet terörü artmış ve daha pervasız bir saldırıya geçilmiştir. Biz komünistler, generallerin ve polis şeflerinin yönettiği bir ülkede yaşıyoruz. Devrim ve sosyalizm mücadelemizde görev ve sorumluluklarımız hayli artmıştır. Devrimci uyanıklığımızı elden bırakmadan ve illegalite kurallarına tam uyarak bu saldırıları boşa çıkartmak bizim elimizde. MYO'da illegalite ve devrimci ilkeler konusunda daha önce defalarca yazı ve eleştiriler çıktığı halde bazı yoldaşlarımız bu ilkelere uymamakta ısrarlı görünüyorlar. Evet yoldaşlar, bizler iki dönemi (Seçimler ve Newroz) kayıp vermeden geçtik. Pratik faaliyetlerimiz bazı ufak tefek aksaklıklar dışında başarıyla tamamlandı. Fakat bu çalışmalar sırasında bazı yoldaşlarımızda bir rehavet ve ağırlık görülmüştür. Bu da randevulara gelmemek, geç gelmek ya da randevu yerini ve zamanını unutmak gibi ciddi sorulara yolaçmaktadır. Randevuya geç gelen veya gelmeyen yoldaş, diğer yoldaşları ne gibi tehlike ve zorlukların beklediğini unutmamalı.

Diğer bir önemli konu ise pratik faaliyetlerin önceden çalışmayı yürüten yoldaşlar tarafından iyi bir şekilde planlanması ve organize edilmesidir. Çalışma bittikten sonra ise olumlu ve olumsuz yönleri ile ele alınmalı, tartışılmalı ve buna göre değerlendirilmelidir.

Yoldaşlar, faaliyetlerimiz sık ve yorucu olabilir. Ama biz Ekimci komünistler için bunlar geçerli neden olamaz. Bu sorunların üstesinden büyük bir çaba, özveri ve cesaretle gelebiliriz. Yeter ki, biz devrim ve sosyalizme olan inancımızı canlı ve sıcak tutalım.

D. Akgün/Gebze

Korkularını gerçek yapalım!

Seçim sonrasında burjuva medya şahsında düzen iki önemli yönelişi zorluyor. Birincisi RP sopasıyla, düzenin krizi nedeniyle parçalanmış merkez sağ ve sol partileri birleştirmek. İkincisi, RP'yi bazı önemsiz aşırılıklarından arındırarak düzenin has evladı yapmak.

Sosyal demokrasiyi birleştirme çabası, özünde onu yeniden diriltme çabasıdır. Bu çabada özünde düzenin çaresizliğini yansıtan iki durum ortaya çıkıyor. Kürt ulusuna, işçi ve emekçilere saldırının dolaysız aracı haline getirilen sosyal demokrasinin tükenmesi kaçınılmazdı. Onu yeniden bir ölçüde de olsa diriltmek, yine muhalefete çekerek demagojiye sarılmasını sağlamakla mümkün. Fakat düzenin hem Kürt özgürlük savaşı, hem de ekonomik siyasi krizi nedeniyle sıkışmışlığı o boyutlardadır ki, "soldan" demagojik de olsa bir muhalefete tahammülü yok. RP yaptığı demagojilerle düzenden uzaklaşan kitleler için yeni bir barikat oldu. Fakat sosyal demokrasinin demagojik muhalefeti bile kitlelerin tepkisinin çok gerisinde kalacaktır. Dolayısıyla kitlelerin komünistlerle buluşmasını engellemek bir yana, kolaylaştırabilir. SHP'nin yeniden hükümete mahkum edilmesi düzen açısından sosyal demokrasinin rolünün tükendiğini açıklamıyor mu? Düzenin gerçek korkusunu göstermiyor mu? Militan bir kitle hareketi ile buluşacak sosyalizm! Hem de bu korku, burjuvazinin her zaman yüreğinde duyduğu genel bir devrim korkusu değil! Çok somut, güncel bir telaş. Devrim cephesinde görünürdeki bütün olumsuzluklara rağmen, devrimi enselerinde hissediyorlar.

İllegal faaliyet ve yapıyı güçlendirerek kitlelere önderlik etmek için ileri!

Korkularını gerçek yapmak için ileri!

K. Cenk

Petlas'lar sosyalist Türkiye'de bizim olacaktır.

Özelleştirme kapsamındaki diğer KİT'lerde olduğu gibi Petlas işçileri de dişe diş bir mücadeleye atılmış bulunuyor. Müthiş öfkeli ve kararlılar. Ama neye karar verdiklerini kendileri de açıklayacak halde değiller. Sadece, sonuna kadar kavga etmek istediklerinden emin görünüyorlar. Hepsinin bildiği bir şey var, ekmeklerini yitirmek istemiyorlar... Yani kavga "ekmek" kavgasıdır. Sloganlarından hedeflerine dek, bütün şiddeti ve kapsamıyla Petlas'ın kavgası ekmek kavgasıdır. Bu, hem bilimsel, hem pratik anlamda böyledir. Bu nedenle, ne yazık ki, Petlas direnişi yenilmeye mahkum görünüyor. Çünkü sendikaların dar ufkuyla, sermayenin saldırıları karşısında güçlü ve muzaffer bir kavga yükseltmenin olanağı yoktur. Hele bu sendikalar, bugün Türkiye'de olduğu gibi sınıf ihanetçisi, satılmış bürokratların yönetiminde olursa.

Bu hainler, Petlas işçilerini "Petlas bizimdir, bizim kalacak" gibi bir hayalle oyaladığı sürece daha çok Petlas'lar kapatılır, kapitalistlere peşkeş çekilir. Petlas hiç bir zaman Petlas işçilerinin olmadı. O bütün KİT'ler gibi kapitalistlerin örgütü olan burjuva devletin malıydı. Petlas işçileri de, tıpkı diğer işletmelerdeki işçiler gibi birer ücretli köleydi ve öyle kalmaya devam edecekler. Ta ki, ücretli kölelik düzenini yıkıp Petlas'ları gerçekten işçi sınıfının malı haline getirene dek. İşte ancak o zaman Petlas da, tüm fabrikalar ve topraklar da işçi sınıfının olacak.

Petlas işçileri, özelleştirmeye karşı başlattıkları ve son burjuva hükümete yönelen kavgalarını, ücretli kölelik sistemine ve kapitalistlerin devletine karşı mücadeleye yükseltmek, onunla birleştirmek zorundadırlar. Ama bunun için sendikaların dar ufkunu aşmak, bir dilim ekmek değil, bütün dünyayı istemek gerekir. Bütün dünyayı istemek, dünyayı yeniden ve kendi elleriyle yaratmaktır. Emeğin kölelikten ve sömürüden kurtulduğu, kapitalist çürümenin ve yozlaşmanın yok edildiği bir dünya...

Petlas işçileri, Türkiye işçi sınıfının eliyle, yeniden yaratılacak sosyalist bir Türkiye için örgütlenmeli, ihtilalci sınıf partisinin kuruluşuna katılmalıdırlar. Çünkü Petlas'lar, ancak sosyalist Türkiye'de "bizim olacak"tır.

Bir Ekim okuru

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Sovyet halkları Alman faşizmini 49 yıl önce ezdiler

Kasım 1941

Leningrad...

900 gün sürecek

Nazi kuşatması

altında... Caddelerde

işçi milisler...

7 Kasım 1942: Devrimin yıldönümünde gelecekteki zafere sonsuz inanç

Sovyet Hükümeti ve Bolşevik Partimiz adına sizleri Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 25. yıldönümü dolayısıyla selamlar ve kutlarım.

Bir çeyrek yüzyıl önce işçiler ve köylüler; Bolşevik Partisinin ve yüce Lenin'in önderliği altında, ülkemizde Sovyet iktidarını kurdular. Sovyetler Birliği halkları, bu zaman içinde şanlı bir yol katettiler. Bu 25 yıl içinde yurdumuz, güçlü bir sosyalist sanayi ve kolhoz devleti haline geldi. Sovyet devletinin halkları, kendi özgürlük ve bağımsızlıklarını elde ettikten sonra, sarsılmaz kardeşçe bir dostlukla birleştiler. Sovyet insanları her türlü baskıdan kurtuldular ve sebatlı bir çalışmayla kendilerine mamur ve müreffeh bir yaşam sağladılar.

Büyük Sosyalist Ekim Devriminin yirmi beşinci yıldönümünü, ülkemizin halkları; faşist Alman istilacılarına ve onların Avrupa'daki suç ortaklarına karşı yürüttülen şiddetli savaşın kızgın bir döneminde kutlamaktadırlar. (...)

Sovyet halkımız; payına düşen sınavları şerefle geçti, ve zafere olan sarsılmaz inançla doludur. Savaş, Sovyet düzeninin güç ve sağlamlığını sıkı bir yoklamadan geçiriyor. Sovyet devletinin parçalanmasına bel bağlamış olan Alman emperyalistlerinin hesapları tamamiyle suya düştü. Sosyalist sanayi, kolhoz sistemi ve ülkemiz halklarının dostluğu ve Sovyet devleti, sağlamlık ve sarsılmazlıklarını gösterdiler. İşçiler, köylüler, ülkemizin bütün aydınları, bütün cephe gerimiz, cephemizin ihtiyaçlarını yerine getirmek için namusla ve fedakarca çalışıyorlar.

Hitler Almanya'sına ve onun suç ortaklarına karşı yürütülen savaşın bütün ağırlığını Kızıl Ordu taşımaktadır. Faşist ordulara karşı yürüttüğü fedakarca savaşla Kızıl Ordu, yeryüzündeki bütün özgürlüksever halkların sevgi ve saygısını kazandı. Daha önceleri yeterince savaş tecrübesi olmayan Kızıl Ordu'nun er ve komutanları, düşmana tam darbe indirmesini, onun insan kuvvetlerini ve teknik araçlarını imha etmesini, düşmanın planlarını bozmasını, şehirlerimizi ve köylerimizi yabancı zalimlere karşı savunmasını öğrendiler. Moskova ve Tula'nın, Odessa ve Sivastopol'ün, Leningrad ve Stalingrad'ın savunmacıları, emsalsiz cesaret, demir disiplin, dayanaklılık ve zafer kazanma ustalığı gösterdiler. Bütün Kızıl Ordumuz bu kahramanlardan örnek alıyor. Kızıl Ordunun direnme gücünü düşman kendi bedeninde tatma fırsatını buldu. Kızıl Ordu'nun ezici darbelerinin gücünü ise düşman yakında tadacaktır. (...)

Stalin'in konuşmasından...